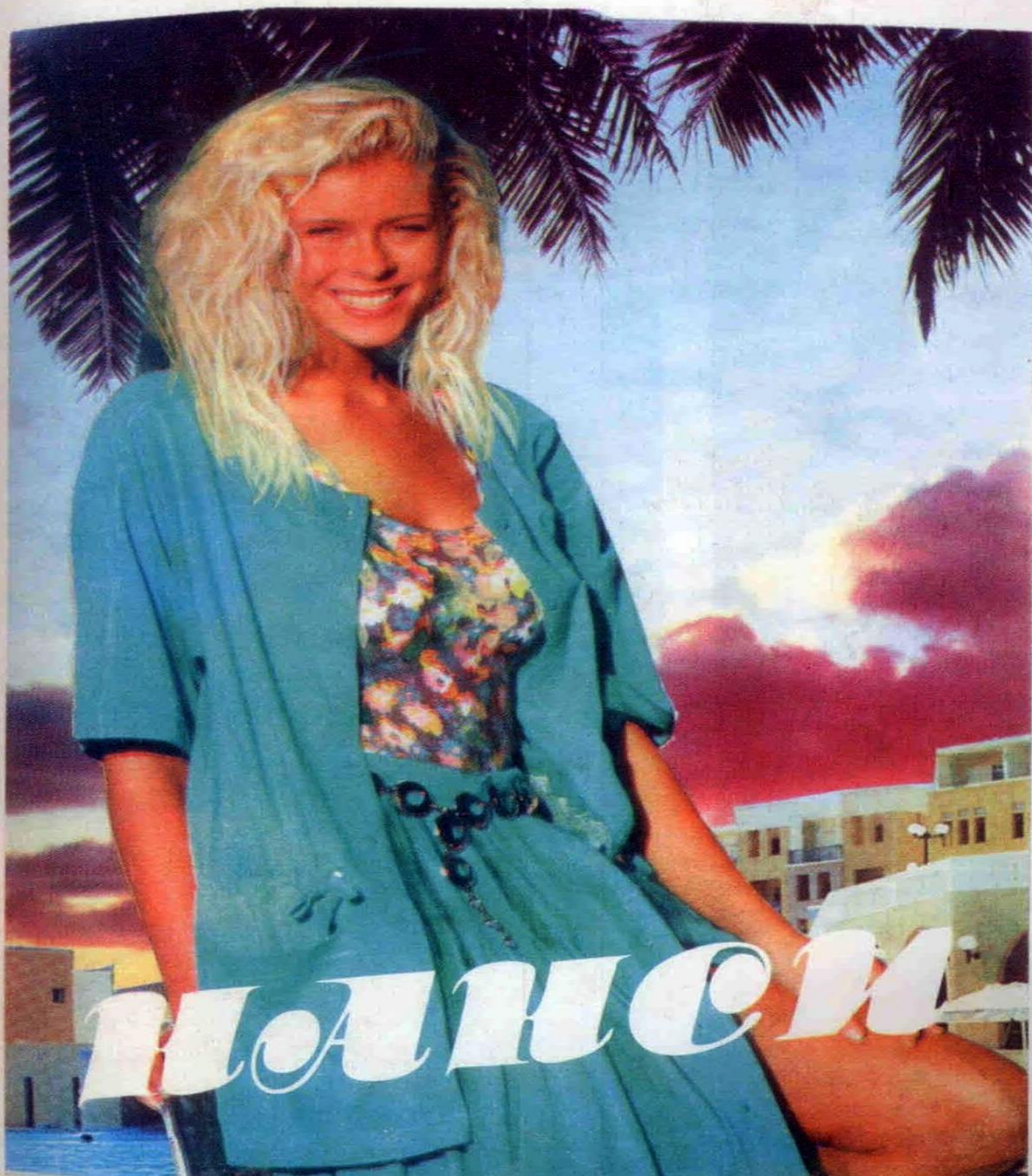

ЛЮБОВНИ РОМАНИ

17

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ЛИНДА УЪРД

ЛИНДА УЪРД НАНСИ

Превод: Деляна Чемширова

chitanka.info

Нанси не би могла да си мечтае за по-голямо щастие от това, което намира в прегръдките на русокосия красавец Дейвид под сенките на палмите в Маями Бийч. Нежната им романтична любов изглежда вечна и ненакърнима.

Или поне до момента, когато с появата на една друга жена разбира, че любимият ѝ не е този, за когото го е смятала...

I

Нежен морски бриз издуваше завесата в стаята. Шумът на вълните разсъни напълно Нанси. Съзнанието ѝ бавно се пренасяше от вълшебния свят към действителността, но тя бе все още под въздействието на приятните сънища.

Примигна сънливо, протегна стройното си тяло, мъркайки от удоволствие, притвори очи и се сгуши във възглавниците, като се опита да повика още веднъж странния образ от съня.

Мъжът бе ужасно възбуждащ, чужд, но въпреки това много близък. В обятията му тя почувства любовта и в същото време намери сигурност и защита.

Сладостна тръпка премина по тялото ѝ. Въздъхна дълбоко и се измъкна от завивките. Нощта се бе стопила, а заедно с нея и невероятното изживяване. Очакваше я новият ден, може би не толкова вълнуващ, но човек никога не можеше да знае какво точно ще му се случи.

Вече от три седмици Нанси работеше като администратор в хотел „Рай“, един от най-добрите в Маями Бийч. Много бързо навлезе в работата. Днес дори ѝ се струваше, че през целия си живот с нищо друго не се е занимавала, освен да прави резервации, да слуша оплаквания и похвали, да успокоява недоволни гости и да отхвърля недвусмислените предложения на някои нахални господа — деликатно, но категорично.

Да, тук определено ѝ харесваше. Възнаграждението ѝ не бе малко. Разполагаше с хубава стая — разбира се, безплатно — и междуременно винаги успяваше да намери време да поплува поне един път дневно в морето. А то започваше току от вратата на хотела и се ширеше в безкрайността.

Ако успееше да събере достатъчно пари, щеше да се отправи на пътешествие из Европа. Нанси бе следвала френски и италиански и се бе дипломирала успешно. И сега се наслаждаваше на чувството, че животът е пред нея и светът я посреща с отворени обятия.

Навлече лека плажна рокля. Смяната ѝ започваше в осем часа. Дотогава имаше почти час на разположение.

Както обикновено, денят ѝ щеше да започне с кратка морска баня. След нея се чувстваше бодра и силна. И едва ли нещо бе в състояние да я изкара от равновесие или да я принуди да излезе от рамките на вежливия тон и да се отнесе с невнимание към гостите на хотела.

На излизане от стаята сграбчи голяма плажна хавлия и я метна през рамо. Дори не подозираше, че желанието ѝ да се изкъпе в прохладната морска вода точно в този момент щеше да промени изцяло бъдещето ѝ.

По това време Джак бе поел службата на рецепцията заедно с някакъв млад практикант. Когато я видя, ѝ махна с ръка за поздрав.

С лека стъпка девойката бързо премина през фоайето. Освен нея се забелязваха и други ранобудници, които, за да влязат в нормалния ритъм, се нуждаеха от сутрешна гимнастика или от кратък тенис мач, така че никому не направи впечатление непретенциозното ѝ облекло, което изглаждаше съвсем неглиже.

Дано само Ханс Раш да не я забележи! Директорът на хотел „Рай“ не обичаше служителите му да се мотаят неслужебно из голямото фоайе. Но за Нанси бе неудобно да използва задния вход. Заобикаляше прекалено много, а това ѝ костваше ценни секунди от оскъдното свободно време.

За нейно облекчение широката пясъчна ивица пред хотела бе празна. Обичаше да бъде тук сама рано сутрин. Тогава можеше да си въобразява, че целият плаж е нейн. Смъкна тънките презрамки на памучната рокля и тя се плъзна свободно надолу. Остана само по високо изрязаните бикини на банския си костюм — без горнище, разбира се, без него! Коя добре сложена американка използваше все още горнище на бански?

Очертаха се стройните бедра, меката закръгленост на хълбоците и стегнатите високи гърди, които съвсем не бяха малки. С полукълбовидната си форма те като че ли пасваха на всяка силна мъжка ръка.

Тези и други похотливи мисли преминаха през главата на небръснатия рошав мъж, който току-що се пробуждаше и светлият ден

го посрещаше с такова предизвикателство. Е, и ако на това не се вика късмет!?

Момичето още не бе забелязало русия мъж, който лежеше зад един шезлонг, за да се предпазва, доколкото може от вятъра. Морският бриз галеше полуголото ѝ тяло. Потръпваше от сутрешния хлад, но това не я смущаваше. Знаеше каква жега ще настъпи след няколко часа и се наслаждаваше на прохладното и свежо утро. От лекия ветрец зърната ѝ се пробудиха и втвърдиха, като че ли се подготвиха за допира с морската вода, която вече стигаше до прасците ѝ.

— Ужасно студено, нали? — достигна до ушите ѝ мъжки глас.

Тя се извърна настрани и по лицето ѝ се изписа неприятна изненада. Такива окаяни типове нямаха място тук, на плажа на луксозния хотел. Нахално я гледаше сънлива физиономия с полепнал пясък по дясната буза. Ризата му не личеше скоро да е прана. Широк ленен панталон, който някога наистина е бил шик, сега бе привързан на кръста с част от въже. На пясъка лежеше раница от тъмносин брезент. По всичко личеше, че мъжът бе прекарал нощта тук под открито небе.

Той се прозина и изпружи ръце нагоре, сякаш никога не бе чувал за изискани обноски. Мощният му гръден кош се изпълни с въздух и очерта широките му рамене. Най-накрая привърши упражненията по прозевки и обтягания и изсумтя.

— Може ли да се осмели човек? — кимна с глава към морето. — Но кажете ми, моля ви, истината!

— Защо не опитате сам? — осведоми се Нанси с ироничен тон. В същия момент усети как сиво-сините му очи обходиха с поглед тялото ѝ, но устоя на спонтанното желание да закрие с ръце гърдите си. Каква глупост! Еманципирана жена ли беше, или не?

Вместо да направи това, навлезе самоуверено по-надълбоко в морето. Наплиска набързо сухата част от тялото си и най-накрая смело се гмурна в прозрачната вода. Изпълнена с наслада, направи няколко отривисти тласъка и много скоро забрави чудака на брега.

Малко по-късно, когато излезе на брега, той все още седеше там и я наблюдаваше с очакване. Като малки прозрачни перли блестяха по кожата ѝ капките морска вода. Тя внимателно се вгледа в лицето му, за да открие някаква следа от похотливи мисли и желания, но той ѝ се

усмихна приятелски и съсредоточи вниманието си в почистването на ноктите си.

— Ще почакам още малко докато слънцето понапече. Не искам да поемам рискове.

— Няма да умрете, мистър! Може да сте сигурен.

— Предпочитам да съм предпазлив.

Нанси се уви в хавлията си. Лъжеше ли се, или наистина по лицето му премина лека сянка на разочарование?

— Кажете ми къде мога да си купя сандвич? — попита той и погледна сградата на хотела, която се виждаше зад гърба ѝ. — Бих могъл и аз веднъж да си позволя лукса да закуся като хората.

— По-добре недейте — отвърна тя и разтърси мократа си коса. — „Рай“ е ужасно скъп хотел. За една закуска ще платите почти толкова, колкото за вечеря в приличен ресторант.

— Вие по-добре знаете — в гласа му се долови примирение. — Но по всичко изглежда, че все още има достатъчно хора, които могат да си го позволят. Иначе подобен луксозен палат изобщо нямаше да съществува.

Наблюдаваше я с лек укор.

Нанси се усмихна. Намираше го мил, противно на желанието си. Видът му ѝ напомняше за самотен каубой, който язди спокойно през дивата пустош. Само рядко проблясващите закачливи пламъчета в очите му не подхождаха на изградения от нея образ.

— В никакъв случай не ви упреквам, че сте се родила с късмет под слънцето — добави бързо той. — Но може би днес искате да извършите едно добро дело? Много ви моля! Пред вас седи един съвсем беден човечец със силно къркорец корем. Чувате ли го? За да заспите нощес с чиста съвест, донесете ми сандвич със сирене! Няма да е зле, ако добавите един портокал...

„Колко е нагъл само!“ — каза си тя. Но при мисълта, че почернелият мъж с разрошена коса гладуваше и че хубавите му бели зъби нямаше какво да отхапят, ѝ стана жал за него.

— За да не се получат недоразумения, господин...

— Дейвид, моля! Наричайте ме Дейвид.

— Хм... — тя се изкашля. — Значи Дейвид. Исках само... — изгуби нишката на мисълта си и спря. Бе се загледала с широко отворени очи в изразителните му устни.

— Искахте да избегнете недоразуменията — помогна ѝ той.

— Не съм гост на хотела и си изкарвам прехраната с честен труд. За разлика от вас.

— О, съжалявам, мадам! Тогава си връщам думите назад — прекъсна я Дейвид. — Хора, които почтено си вършат работата, заслужават моето най-голямо уважение. За съжаление аз не мога да се похваля със същото — въздъхна безгрижно и отново се просна на пясъка. — Спя под открито небе, нямам нужда от застраховка, не гледам телевизия, не чета новините, оставам там, където ми харесва, наслаждавам се на природата, радвам се на птичките и насекомите.

— Е, добре — махна с ръка Нанси и се изправи. Хавлията все още бе здраво увита около тялото ѝ. В този си вид тя трябваше да се върне през задния вход на хотела, понеже не ѝ стигаше смелост да си облече роклята прел очите му. В негово присъствие губеше естествената си самоувереност. — Ако до обяд сте все още тук, ще ви донеса нещо.

— Кой знае къде ще бъде по това време — отвърна мъжът и погледна замечтано към небето. — Хубаво е, когато човек е независим и свободен.

— Но трябва да се мисли и за стомаха все пак. Свободата и независимостта няма да ви нахранят.

Тя му хвърли още веднъж прощален поглед, като явно се надяваше, че той скоро ще изчезне. Бе сигурна, че служителите на хотела ще го изгонят от плажната ивица, принадлежаща на комплекса. Присъствието му би смутило изтънчения вкус на изисканите гости.

— Ще се видим по-късно може би.

— Може би — отвърна весело той.

Нанси забърза към задния вход. Крайно време беше да поеме смяната. В края на краищата нямаше намерение да се кара с колегата си Джак.

Твърде скоро забрави преживяването от сутринта и се потопи в трудовото ежедневие. Говореше по телефона, предаваше поръчки, резервираше стаи, даваше информация, посрещаше и изпращаше вечно усмихната гостите.

„Приятна външност“ — мислеха си мъжете, обитаващи хотела, и спираха благосклонен поглед върху стройната ѝ фигура. Тя бе истинска красавица, заслепяваща погледа с физическото си

съвършенство, като хармонична цветна композиция, и рязко контрастираше на малко недодялания Джак, който все още сортираше пощата. Така изглеждаха двамата, преди Джак да излезе в полагащата му се почивка.

Нанси отметна с грациозно движение една къдрица на челото си. Възнамеряваше да отиде в най-скоро време на фризьор и да се подстриже. През лятото късата коса се поддържаше много по-лесно. От друга страна, тя се харесваше повече с дълга. Обичаше да я завързва на конска опашка или да я сплита на плитки.

Телефонът иззвъня. Обаждаха се от Индианаполис. Господин Нойман желаше да ангажира от следващия вторник за себе си и своята годеница зеления апартамент на третия етаж.

— Един момент, моля — тя проследи с химикала по страниците на голямата тетрадка за резервации. — Да, ще стане — отговори с любезен тон.

— Чудесно! Запишете ни тогава! С кого имах удоволствието да разговарям?

— С Нанси Гулд от рецепцията. Приятно пътуване, господин Нойман! Довиждане!

Нанси затвори телефона. Младата францужойка, която бе пристигнала със значително по-възрастния си съпруг преди няколко дена, ситнеше към рецепцията. По всичко изглеждаше, че двамата са на сватбено пътешествие. Носеше се слух, че той е баснословно богат индустриалец, натрупал парите си, като продал не съвсем законно огромния си пакет от акции на Саудитска Арабия.

— Бонжур! — поздрави младата дама. Нанси ѝ даваше най-много двадесет години. Изглеждаше по млада дори от нея самата. — Може ли да ми поръчате такси? Бих желала да си попълня гардероба. Нещо изискано, но не чак толкова елегантно. Разбирате ме, нали? Ще ми посочите ли някои адреси?

— Но разбира се — отвърна ѝ любезната администраторка свободно на френски.

След това запределиства някакъв справочник, записа имената и адресите на няколко модни фирми и ѝ подаде листчето.

— Мъжът ми иска закуска. Кафе с мляко, сок от портокали и три пържени яйца с шунка.

— Поръчката ви ще бъде изпълнена веднага, мадам. Желая ви приятен ден!

— Мерси!

Дали се лъжеше, или наистина в погледа на младата госпожа се криеше лека тъга? Замислено проследи момичето, което все още можеше да мине за дете. Изобщо не ѝ отиваха обувки с висок ток. Представяше си я много по-добре в дънки, сандали и широк пуловер. В този си вид приличаше на малка първокурсничка от парижкия квартал Сен Жермен, която изведнъж е попаднала на богат мъж и още не може да осъзнае промяната, настъпила в живота ѝ.

Съпругът бе най-малко четиридесет години по-възрастен от нея. Можеше спокойно да му бъде внучка. Нанси не се лъжеше в преценката си. Антонио Тургон тъкмо бе навършил шейсет години.

Докато поставяше на мястото пътеводителя на Маями Бийч, пред очите ѝ за миг се мярна познато лице. Сплъстена коса, леко набола брада, трапчинка на брадичката, две отвесни бръчки около устата и гъсти вежди. Господи, пак този жалък нещастник! Сигурно бе примрял вече от глад. Но точно сега бе невъзможно да напусне рецепцията. В края на краищата не си заслужава да рискува работата си заради някакъв мъж.

Телефонът извънмя отново, сякаш искаше да подкрепи мнението ѝ. Въпреки това мисълта за него отново и отново изплуваше в съзнанието ѝ. Започна да се нервира. Реши да провери дали е изчезнал, а ако все още не беше, щеше да се погрижи през следващата почивка за него.

— Всичко наред ли е? — Главният управител Ханс Раш се бе появил незабелязано пред рецепцията и наблюдаваше служителката си като невестулка, която проучва жертвата си.

Тя се стресна, понеже не го бе усетила.

— Разбира се, сър.

— Някакви проблеми?

— Не, никакви — поклати глава Нанси.

— Ако имате затруднения, знаете. Трябва незабавно да ме осведомите!

— Разбира се, сър!

Въпреки че мистър Раш винаги се отнасяше към персонала коректно, тя не го обичаше. Беше дребен и дебел. От време на време издишваше шумно въздуха през носа си, сякаш пръхтеше животно. А понякога го подозираше, че зад плешивото си теме храни не толкова почтени мисли, които засягаха нея или другите по-млади служителки на хотела. Предпочитанията му бяха към келнерките в кафенетата и ресторанта и неуморно ги преследваше. А когато успееше да ги стресне и те се втурваха да изпълняват нарежданията му, ги сподиреше с победоносни погледи, които в очите на Нанси изглеждаха похотливи.

Но разбира се, шефът винаги много бързо съумяваше да се овладее. И Нанси понякога сама се чудеше дали е права, въпреки че се смяташе за наблюдателна. От друга страна, не можеше да забрани на мъжа да подклажда еротичните си фантазии. И след като това му доставяше удоволствие и нищо не можеше да се докаже, в края на краищата си беше негова работа.

За всеки случай тя нямаше намерение да се огъва пред него. Работеше съвестно, знаеше, че може нещо и от самото начало бе наясно, че не само тя бе случила с хотела, но и той бе направил възможно най-добрия избор.

— Елате по-късно в бюрото ми — каза Раш в този момент. — Остана още една точка от вашия договор...

— Моля? — изгледа го тя учудено.

— Не се тревожете, всичко е наред. Секретарката ми е допуснала незначителна грешка. Касае се за срока, определен за предупреждение при напускане на работа. Досега никой не е обърнал внимание. Ще наредя да изправят грешката, но за целта се нуждаем от вашия подпис.

Нанси кимна разсеяно в знак на съгласие, защото точно в този момент срещу нея се зададе лейди Астор, засега трион за нерви номер едно в хотел „Рай“. Дори Раш се оттегли незабелязано, въпреки че обикновено винаги стоеше на разположение на своите гости, особено на онези от тях, които притежаваха милиони, и веднага се заемаше да отстрани неуредиците или това, което те смятаха за неуредици.

Лейди Астор изобщо не забеляза дребния мъж. Лицето ѝ бе разкривено от яд.

— Но в края на краищата... моля ви се! — извика много преди да стигне до рецепцията.

— С какво мога да ви услужа, лейди Астор?

— Наемателите над мене вдигаха ужасен шум тази нощ! При такава цена на стаята не би трябвало да търпя подобно нещо, нали?

— Веднага ще се погрижа да уредим нещата — обеща Нанси.

— Съветвам ви да го направите. В противен случай още утре сутринта ще поискам сметката и ще се пренеса в „Палмс Гардън“.

— Няма да се наложи. Уверявам ви — отвърна красивата администраторка и си записа нещо в бележника.

За нея не представляваше трудност да се справи с дама като лейди Астор. Винаги съумяваше да запази необходимото спокойствие. Въпреки това с облекчение би си отдъхнала, ако капризната госпожа предпочетеше да се премести другаде. Но знаеше и отношението на мистър Раш по въпроса. Серена Астор бе важен гост за хотела не само заради парите ѝ. Тя принадлежеше към онази група от хора, които бяха прекалено известни и определяха модата. Нито един хотел днес не би си позволил да изгуби подобни гости. Лейди Астор повличаше зад себе си цяла опашка от заможни приятели и познати, вследствие на което всички желяеха да отседнат в „Рай“, и то на всяка цена! А „Палмс Гардън“, „Регент“ или „Аполо“ оставаха с пръст в уста и с много незаети стаи.

Без да каже нещо повече, лейди Астор се обърна и се запъти с малки си пинчер към плажа. Нанси не знаеше дали да ѝ завижда. Дамата бе несметно богата, три пъти разведена. Ядоса се и за да прикрие смущението си, се опита да бъде саркастична.

— Вие, Дейвид? С какво мога да ви бъда полезна?

— Да се подигравате с хората изглежда, е любимото ви занимание — той се облегна с лакти на гишето, подпря глава с ръце и я изгледа със смразяващ поглед.

— Искате да наемете стая ли?

Молеше се само да не се появи точно сега управителят на хотела. Без съмнение щяха да възникнат неприятности.

— В никакъв случай — отвърна Дейвид, извърна се и обходи с поглед огромния салон. — Тук се чувствам като в клетка, а клетката има недостатък — човек не вижда небето над себе си.

— Ето я вратата, господин привърженик на свободата. Навън сигурно ще се почувствате по-добре.

— Дошъл съм само заради вас — обясни мъжът. — Искях просто да видя къде работите — за част от секундата погледът му се спря

върху едрия ѝ бюст — и да се уверя, че не сте забравила обещанието си. Умирам от глад.

— Нямах никаква възможност да ви донеса нещо — прошепна бързо Нанси, понеже видя, че Джак се приближава. Жалко, че чантата ѝ не бе тук. Щеше да му пъкне пет долара в ръката. — Но в три часа имам почивка. Ще издържите ли дотогава?

— Ще се опитам — отговори неясно той и притисна с ръце стомаха си, за да покаже колко е гладен.

— Какво искаше този? — попита недоверчиво Джак, след като стигна до рецепцията.

— Искаше да се осведоми за часа — поясни накратко тя.

— Гост ли е?

— Още не. Но може и да стане. От свитата на Астор е. Така че внимавай!

II

— Тук е отбелязано, че срокът за напускане на работа преди края на полугодieto е две седмици, мис Гулд. Сама разбирате, че за толкова кратко време не мога да намеря подходяща заместничка.

Мистър Раш запали къса дебела пура. Още в самото начало тактически прекъсна разговора. Изчакваше.

— Бих предложил вместо две — четири седмици.

Нанси ставаше все по-неспокойна. Искаше да спази обещанието си към чаровния чудак от плажа. Възнамеряваше да вземе пакет със закуски от кухнята — няколко яйца, студено пилешко месо, шунка, желирана съомга и кашкавал. Щеше да му стигне за цял ден.

Странно, но не създаваше впечатление на недохранен. Беше дори прекалено елегантен и мускулист. Във всеки случай човек, измъчван от глад, едва ли би изглеждал така.

— Правя предложението и за ваше добро. Хотелът също се задължава да спазва този срок.

Нанси гледаше управителя недоумяващо.

— Съгласна съм — изрече бързо тя.

Той ѝ подаде златна писалка. Перото задраска по хартията. Не бе свикнала да пише с мастило. Подписът ѝ се стори малко разкривен и размазан.

— Искам да ви призная също, че съм много доволен от вашата работа, Нанси. Мога ли да ви предложа чаша шампанско?

Тя се усмихна любезно.

— Не, благодаря, сър. На работа съм. Почивката ми е само един час. Знаете, че не мога да пия сега — тя му подаде листа. — Точка седма от договора. Действия, противоречащи на правилника за вътрешния ред, се наказват с уволнение без предупреждение. Нима не ви е известно?

Раш се надигна заедно с нея.

— Едно на нула за вас — призна ѝ той предимството. — Но все някога ще се реванширам и ще изпием по едно за моя сметка.

— Някога, да — отвърна неопределено Нанси и напусна бюрото на шефа.

Закъсняваше. С пакет под мишница и огромно шише кока-кола в ръка тя заситни по белия пясък.

Ами ако не пие кола, любимото питие на всеки американец, а като истински природолюбител предпочита минерална вода? Боже мой, длъжна ли бе да се съобразява с него?

Нанси се заглежда наоколо. Брегът ѝ се стори много по-различен от тази сутрин. Група младежи викаха и пляскаха шумно във водата. Плажните келнери се надпреварваха да носят освежителни напитки. Повечето от гостите предпочитаха да се пекат на плувния басейн, който се намирате малко по-нагоре.

Странно, но чудакът никъде не се виждаше. Разочарована, Нанси тъкмо мислеше да се връща в хотела, когато под един от големите плажни чадъри се изправи стройна мъжка фигура и се запъти към нея.

Тя постави ръка над очите си и впери поглед към него. Той беше и идваше без съмнение откъм компанията на лейди Астор! Нанси се почувствува измамена, но същевременно се ядоса на вълнението, която я обзе против волята ѝ. Нямаше място за ревност.

— Много мило, че сте помислили за мен — изрече мъжът и се спря до нея. След това непринудено седна на пясъка и с жест я подкани да стори същото.

— Моля — момичето му подаде торбичката. — Мисля, че е предостатъчно. Поне на първо време. Отсега нататък нека лейди Астор се грижи за вашето изхранване.

— За нищо на света! — отвърна русокосият, разтвори чевръсто торбичката и погледна нетърпеливо вътре. — Хм. Устата ми се пълни със слюнка. Що се отнася до почтената лейди, водихме съвсем безобиден разговор. В края на краищата не е толкова изпаднала, за да приема на сериозно типове като мен.

— Прав сте. Страхотно богата е. Мисля, че сте попаднал на точен адрес. Ако ѝ хареса някой, майчински простира ръка над него. Така че напънете се, мистър Либерта! Дамата много си пада по неконвенционални личности. Особено свободолюбивите каубои още от самото начало печелят няколко точки.

— По-кратко! Защо сте толкова язвителна? — и преди да чуе отговора, заби белите си зъби във вкусния сандвич с шунка. — Сух е

малко — забеляза, преглъщайки жадно хапката.

— Слушайте — не издържа и му се сопна тя, — мислех, че наистина сте гладен. Но изглежда ми скроихте добър номер.

Безобразникът поля последната си хапка с порядъчно количество кола. Една трета от съдържанието на шишето изчезна, бълбукайки в жадното му гърло.

Нанси следеше смаяно движението на адамовата му ябълка.

— Благодарен съм ви, че ми донесохте нещо за ядене. Наистина — думите му прозвучаха откровено. В погледа му откри много топлота и нежност.

Едва когато оглозга студеното пилешко бутче и напъха в устата си огромно парче кашкавал, вълчият му глад се поуталожил най-сетне.

Тя иронично си зададе въпроса защо толкова много ѝ хареса малкото представление, което устрои мъжът, докато се хранеше. „А сега остана само силно да се оригне“ — помисли си с усмивка и се приготви отново да бъде язвителна и да демонстрира превъзходство.

— Беше много вкусно — Дейвид избърса с опакото на ръката устата си. — Забравете какво казах преди малко. Изглежда съм прекалено недодялан и не умея да ценя специалитетите на една изискана кухня.

— А какво ще вечеряте?

Защо му зададе този въпрос? Всъщност трябваше да ѝ бъде напълно безразлично. Човекът до нея бе достатъчно зрял, за да мисли сам за себе си. Защо трябваше отново да проявява майчинска загриженост? Или нещо друго я караше да търси близостта му?

— Нямам представа. Ще се доверя на случая. Не съм свикнал да планирам живота си. Може би ще се видим пак?

— Може би. Желая ви всичко добро! — сбогува се тихо тя и се отдалечи.

— Останете още малко! — достигна до ушите ѝ нежният му глас. — Не зная дори как се казвате.

— Нанси.

— Нанси...

Името ѝ се разля в устата му. Приятна тръпка премина по гърба ѝ. Почувства се като малка танцуваща пеперуда, която свободно пърха с крилца из въздуха.

— Знаете, че трябва да вървя на работа, Дейвид! — спря се за миг и след кратка пауза добави: — Като гледам, и за вас ще е по-добре.

— Защо винаги сте толкова хаплива? Или се чувствате обидена от начина, по който се наслаждавам на живота си? Нещо, което вие явно не умеете.

— Вижте какво, нека да се разберем! Естествено, че се радвам на живота си. Но за разлика от вас имам големи планове за своето бъдеще. Искам да отида в Европа. И то най-късно след половин година. Но трябва да събера необходимите джобни пари. За съжаление нямам нито богати родители, нито доброжелателен меценат. Следователно не ми остава друго, освен да се грижа сама за себе си. Това и правя. А вие изтъквате нуждите си като добродетел. Свобода! — изсумтя тя презрително. — Нямам никакво желание да спя всяка вечер на плажа.

— А аз умея да се наслаждавам на тези ноци. Наистина от време на време не бих се отказал от някое меко легло, но само ако се отдаде възможност. Не подценявайте все пак удобството на белия пясък. Нощем отдава събираната през деня топлина, а вълните се плискат тихо и ритмично, сякаш нашепват приспивна песен. Лек прохладен бриз подухва откъм морето и освежава жадното за отмора тяло. Особено в горещини като днешните.

— А през зимата?

— Все ще се намери нещо. Не се притеснявам за живота си. А за бъдещето още по-малко. Днес е хубаво, какво ще бъде утре, ще ме интересува чак утре. Разбирате ли?

— Да — отвърна колебливо.

Погледите им се сляха за момент.

— Но аз не бих могла да живея по този начин — продължи тихо.

— Жалко. Пропускате много, Нанси...

— Чао!

— Чао! — повтори тъжно мъжът.

И когато се обърна след двадесетина крачки, го видя да седи на пясъка в същата поза и да гледа след нея. В този миг той протегна ръка, сякаш искаше да я върне. Жест, който силно я развълнува, много откровен и малко тъжен.

Цял следобед тя мисли за него. И изведнъж ѝ се стори, че в елегантния си тоалет, зад рецепцията на този реномиран хотел, е само

една глупава благосъстоятелна лейди като всички онези, които междувременно обитаваха „Рай“. Живееше в лукс, докато бедният Дейвид не знаеше с какво ще се нахрани днес и дали въобще ще яде утре.

Горкият нещастник! Тя се разнежи и прие в себе си това чувство за съжаление. На не биваше да се лъже. Не, не бе само съжаление. Пред очите ѝ преминаваха все по-дръзки картини. Лежеше в обятията му, а над себе си виждаше топлите му очи и усмивката на плътните му чувствени устни, леко наболата брада, която придаваше на целувката изключително пикантен вкус.

Целувка? Целувка! Още една! Колко топъл беше езикът в устата ѝ! Нанси зарея поглед в далечината, което смути немалко новодошлия мистър Редиш от Бостън. Но притежателят на конезавод не можеше да знае, че хубавата дама на рецепцията току-що си бе признала, че е влюбена до ушите в един... чудак.

Нанси бързо нахлузи тесни бели дънки. Тази вечер трябваше да изглежда небрежно. Отгоре навлече износен памучен пуловер. Сега вече той нямаше да се чувства неудобно в нейно присъствие. Стига да не е продължил пътя си. Молеше се да не го е прибрала лейди Астор. Ами ако... Измъчваха я толкова много страхове. Изведнъж ѝ се стори, че всички жени в хотела са насочили апетитите си към нейния Дейвид. Но Нанси трябваше да е на първо място, защото тя го бе открила. Дори го бе спасила от гладна смърт.

Може би сега седеше с лейди Астор в първокласния ресторант на хотела. Дамата обичаше да е заобиколена от екзотични личности. А Дейвид без съмнение беше такъв. Нанси въздъхна. Нейният „див“ мъж от плажа... Влюби се от пръв поглед и вече изгаряше от желание да го види.

Малко по-късно се заразхожда бавно по пустия плаж, където стърчаха единствено затворените плажни чадъри. Там все още стоеше брезентовата му раница. А той? Никой не се забелязваше наоколо. Тя присви леко очи и се загледа в далечината. Навътре в морето самотно плуваше човек. Не беше ли това Дейвид? Приближаваше се бавно към брега като издишваше шумно. Най-после се показа над водата. Красив, едър и силен. Дъхът ѝ секна. Рядко можеше да види толкова добре сложен мъж. Косата му висеше мокра надолу.

— Здравейте! — извика той. — Много мило, че дойдохте. Искате ли да се изкъпем заедно?

— Всъщност дойдох да ви предложа да хапнем някъде.

Русокосият се приближи и разпери ръце в знак на съжаление.

— Много ми е неприятно, но нямам пукната пара.

— Но аз ви каня — обясни тя с подчертано хладнокръвие. — Естествено, ако нямате нищо против.

— Съвсем не! — засия той. — Но само не ме водете в луксозен ресторант, където държат на официален костюм и вратовръзка. За съжаление не притежавам такива, а и не държа на етикета.

Наблюдаваше го как бърше раменете и гърба си с малка раирана кърпа.

— Мога ли да ви помогна?

С готовност ѝ подаде хавлията. Погледите им се сляха за миг. Изплаши се, че е отгатнал мислите ѝ, и започна енергично да трие гърба му. Раменете му бяха мускулести и загорели от слънцето. Имаше много хубава кожа, покрита с лек, рус мъх, която блестеше на залязващото слънце като фина коприна.

Тя подпря свободната си ръка на гърба му и започна да го трие още по-силно, за да не забележи обхваналото я вълнение от досега до плътта му.

Мъжът бавно се обърна.

— Благодаря, Нанси! — каза ѝ с толкова мила усмивка, че краката ѝ се подкосиха.

Господи, защо се впускаше в тази игра? Симпатичният чудак сигурно е добър любовник. Тя все още не знаеше дали иска да разбере, но какво щеше да стане после? Дейвид в никакъв случай не беше човек, който ще предпочете за приятел жена. А още по-малко си го представяше като съпруг.

Не, малко или много той се бе разкрил вече. Нанси с положителност не бе високомерна. Но да живее от ден за ден по най-изисканите плажове на Америка само от въздух и любов и да не знае с какво ще плати следващия сандвич съвсем не бе в стила ѝ. Не се покриваше с представата ѝ за добро бъдеше. Естествено, нямаше нищо против малко романтика, но самата мисъл да води съществуване като него я ужасяваше.

„Ах, Нанси — помисли си с въздишка, — ти отново изпреварваш момента“, както обичаше да казва твоята баба. „Слез на земята, дете!“ — бе един от постоянните ѝ съвети, които щедро раздаваше. „Въздушните кули са празна работа. По-добре врабче в ръката, отколкото гълъб в небето“.

— Какво има? Тъжна ли сте?

Дейвид леко повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ, като се мъчеше да открие причината за внезапната тъга.

— Не, не съм. Просто си спомних баба си. Много я обичах. За съжаление почина преди две години.

— Разкажете ми нещо за семейството си!

— Не, по-добре не — отвърна, като се усмихна весело. Нямах и следа от мимолетната ѝ загриженост. — Не ми се иска да имам много вземане-даване с тях.

— Не обичате ли родителите си?

— И до днес все се караме. Когато не сме се виждали дълго време, в началото сме много мили един към друг. Но първоначалният възторг бързо изчезва и започват кавгите. Нищо не мога да променя. Особено ме нервираат постоянните подпитвания дали съм си намерила приятел. Ако питате майка ми, трябва де се омъжа колкото се може по-скоро. Но няма да ѝ направя удоволствието.

— Защо? — попита я съвсем невинно той.

— Първо, защото нямах... нямам никого, с когото бих могла да живея. Второ, защото високо ценя независимостта.

— Вие трябва още много неща да ми разкажете за себе си, Нанси! Всичко около вас ме интересува.

— А вие какво ще ми кажете за себе си?

Дейвид махна с ръка.

— Аз съм човек без всякакъв опит, ако наистина желаете да знаете. Почти нищо не съм научил, работил съм малко, засега съм свободен като птичка. Но обичам живота.

— Знам — въздъхна тя примирено. — Но не може вечно да продължавате така.

— Сигурна ли сте? — загледа замислено изразителните черти на лицето ѝ. — Права сте. Не биха ми навредили малко джобни пари. Смених вече няколко работи.

Доиде ѝ страхотна идея и тя реши да опипа почвата.

— Бихте ли приел някаква работа?

— Временна? Защо не? — той повдигна рамене. — Но естествено нямам желание да се изкривя от работа.

Нанси се засмя. Русокосият се наведе и започна да рови из багажа си за чиста тениска.

— Последната е. Ща не ща, трябва отново да вися цял час в пералния салон.

Наблюдаваше го, докато я пригладжаше с ръка. След това опипа лицето си и възкликна:

— Брадата!

— Ех, това няма значение.

— Наистина ли?

— Да. Елате! Ще пътуваме с моята кола.

Малко по-късно те стояха вече пред стария форд на Нанси.

— Качвайте се! — подкани го момичето. — Колата изглежда малко раздрънкана, но въпреки възрастта си върви като часовник.

Дейвид хвърли багажа на задната седалка и влезе.

— Какъв лукс! — призна искрено и я загледа пълен с очакване.

Взорът му я изгаряше. Тя бързо се извърна и завъртя ключа.

— Какво ще кажете за една пица?

— Съгласен съм на всичко — достигна до нея кадифеният му глас.

Помълчаха известно време. Нанси отби към едно крайпътно заведение. Искаше да му направи услуга. Можеха необезпокоявано да се нахранят в колата, без да се притеснява дали е облечен достатъчно подходящо за ресторант.

Младо момиче с дълги руси плитки и съвсем къса поличка прехвърча покрай тях на ролкови кънки, зави умело и се закова точно пред стария форд.

— Добре дошли — каза непринудено келнерката. — Какво ще обичате?

— За мен сода, зелена салата, пица с шунка и крем сладолед.

— Ще взема същото — обади се Дейвид и смигна на малката. — Но за пиене по-добре бира.

— Ще се върна веднага — извика момичето и се стрелна отново, след като си записа поръчката.

Нанси включи радиото. Неестествено ѝ бе да седи така до Дейвид. Ако бяха в ресторант, можеха поне да се гледат. Тук винаги един от тях трябваше да извърща глава.

От двете страни на форда бяха наредени малки колички с подноси, на които можеше удобно да се постави храната.

Само след няколко минути покрай тях се плъзна малката кънкьорка. Носеше цялата поръчка наведнъж. Нанси плати и двамата си пожелаха добър апетит. Когато се нахраниха, върнаха обратно подносите с мръсните пластмасови прибори.

— А сега? — погледна го изпитателно девойката.

— Обратно на плажа — предложи той. — Да не се разкарвате много. Близо е до хотела. Мен не ме мислете. Ще прекарам нощта под открито небе. Тук ми харесва. Мисля да остана още малко.

Пулсът ѝ се ускори.

— Колко? — попита, като се престори на безразлична.

— Може би утре... най-много вдругиден.

— Бих могла да ви потърся работа.

— В хотела?

— Да. Все ще се намери нещо.

— Добре. Но ще си дам съгласието едва тогава, когато разбере какво ще върша — усмихна се дяволито и добави. — Нямам желание да чистя тоалетни.

— Не се безпокойте, никога не бих ви предложила нещо подобно.

Нанси запали двигателя.

По-късно, когато се разхождаха бавно един до друг на плажа, тя усети усилващо се напрежение. Или си въобразяваше? Дейвид я погледна крадешком, повдигна бавно дясната си ръка и я прегърна леко. Върху лявото му рамо се клатушкаше брезентовата раница.

— Удобно е да имаш малко вещи. Можеш да ги носиш винаги със себе си. Не намирате ли?

Нанси преглътна жадно. Усети леки кръгообразни движения по рамото си. О, колко е хубаво...! Да можеше този момент да трае вечно — да се разхождат заедно под топлите лъчи на залязващото слънце! Ето, че се наслаждаваше на мига. Всичките ѝ планове за сериозна

работа, за пътуване в Европа останаха на заден план. Само близостта на този странен мъж бе единственото важно нещо на света. Дано остане за по-дълго!

— Да се изкъпем — предложи русокосият и спря. — Искате ли? — и без да дочака отговор, хвърли небрежно сака върху пясъка.

— Защо не...? — гледаше го право в очите. — Вие обичате ли да плувате?

— Престанете с това глупаво „вие“! — придърпа я до себе си и тя усети топлия му дъх върху лицето си. Преди да разбере какво става, той приближи устни до нейните и когато те се сляха в продължителна целувка, сърцето ѝ лудо затупа.

Искаше ѝ се да се притисне до него, да се сгуши в тялото му, но той се отдръпна леко, съблече бързо дрехите си и с няколко подскока се озова сред вълните.

Нанси почака, докато се уталожи възбудата ѝ, и го последва. Нагази до колене във водата и го потърси с поглед. Дейвид ѝ махна с ръка и тя продължи. Той се гмурна и заплува шумно към нея, като остави зад себе си разпенена диря. Нанси се засмя, когато изведнъж изникна пред нея и направи страшна физиономия. След това се гмурна отново и заплува в кръг, като я докосваше нежно с ръце. Най-накрая я хвана здраво през кръста и я повдигна леко над водата.

Момичето се засмя. Голите ѝ гърди се залюляха във въздуха. Лицето му бе съвсем близо. Изведнъж мъжът жадно засмука възбудените ѝ до крайност зърна.

— Дейвид, обезумя ли? — изстена Нанси.

— Да. Луд съм. Луд съм по тебе.

Продължи с немирните си ласки. Тя се плъзна надолу. Не можеше да устои на бликналото желание. Но не намери опора под краката си.

— Ела, да се връщаме! — подкани я русокосият, останал без дъх.

Лудуването във водата ли отне дъха му, или силното желание да я докосва, да я има, да се люби с нея?

На плажа се проснаха един до друг. Гърдите на Нанси неспокойно се повдигаха и спадаха. Дейвид се бе излегнал по корем и не откъсваше очи от примамливия бюст. Настъпи напрегнато мълчание. Мъжът изстена и зарови лице в ръцете си.

— Какво ти е? — попита Нанси.

— Облечи си нещо! — помоли я настойчиво.

— Защо?

Сега бе неин ред да се прави на невинна. Доставяше ѝ удоволствие. Постепенно самоувереността ѝ се възвърна. Той също я желаше. Тя повдигна ръка и задраска леко с нокти по гърба му. Дейвид не помръдваше.

— Харесваш ми — достигна до него развълнуваният ѝ глас. Лежеше с полузатворени очи, за да може напълно да се наслади на непосредствения допир с него. — Жалко, че си такъв нехранимайко!

— И те имат своите предимства — прозвуча дрезгаво отговорът му. — Ще се разходим ли още малко?

— Къде?

— Нататък, към пиниите...

Нанси се облече.

— Така по-добре ли е?

— Малка вещица — процеди през зъби и сложи ръка на устата си.

С всяка измината крачка напрежението между тях растеше. Вървяха съвсем бавно. Разполагаха с много време. Нощта ги очакваше.

— Седни!

Дейвид грижливо разстла единствената кърпа, която имаше. Двамата бяха отново близо един до друг. Тя склони глава на рамото му и той силно я притегли към себе си.

— Едва тази сутрин се видяхме за първи път — прошепна нежно в ухото му и уви ръце около шията му.

— Знам какво става между нас — промълви мъжът.

— Какво?

— Желая те... — и като доказателство прокара бавно език по врата ѝ, зад ухото.

Нанси изстена сладостно и се облегна назад. Немирните му пръсти загалиха гърдите ѝ, първо едната, после другата. Но и тя не стоеше безучастно. Ръцете ѝ се плъзнаха проучващо по шията му, обходиха мускулестите гърди достигнаха до хълбоците и се задържаха малко по-дълго върху онази част от тялото му, която издуваше тесните плувки и силно пулсираше.

Нямаше нужда да разтваря бедрата ѝ. Те сами направиха път на ръката му. Стори ѝ се, че е прекалено лекомислена, но не си спомняше

скоро да е изпитвала толкова силно желание.

Блузата ѝ отдавна лежеше до нея. Пречеха ѝ само бикините и тя ловко се измъкна от тях. Дейвид също се изхлузи от дрехите, които ограничаваха и задържаха желанието му. Най-накрая легнаха голи на пясъка. Светлината на пълната луна им позволяваше да се наслаждават на прекрасните си тела.

Ръцете му заиграха отново. Този път диво и неудържимо, но не и грубо. Нанси посрещна жадно ласките му. И когато накрая докосна най-чувствителното ѝ място, тя изстена дълго и протяжно. Ако продължаваше така, съвсем скоро щеше да избухне в буен оргазъм, който прииждаше вече на вълни.

Тя потърси с ръка члена му, нежен като кадифе, и усети твърдостта му. Масажираше го с леки, възбуждащи движения. Дейвид впи, стенойки, зъби в рамото ѝ — действие, което я влуди още повече. Разтвори широко крака и той се озова върху нея. Погледите им се срещнаха. Зави ѝ се свят от сладост и щастие.

— Дейвид... — проплака тя.

— Ти си прекрасна — изрече задъхано, сведе се ниско над нея и проникна във влажната ѝ вътрешност.

Притиснаха се плътно един към друг и постояха така известно време. Чуваха се единствено отсечените удари на сърцата им, сякаш се надпреварваха. Нанси искаше да го чувства дълбоко в себе си.

— Колко е хубаво — промълви, останала без дъх — Дейвид, колко е хубаво!...

И тогава той започна да се движи в нея, съвсем бавно и предпазливо. Сладостна тръпка премина по тялото ѝ. Тя повдигна таза си, за да го улесни. Мъжът постепенно усили скоростта на тласъците. Навлизаше в нея, след това почти се измъкваше, за да я изпълни после още по-мощно.

Когато усети, че тя се приближава към връхната си точка, спря още веднъж, като остана целия вътре, за да изживее заедно с нея силното като експлозия освобождаване.

Под затворените ѝ клепачи затанцуваха пъстри светлини, преливащи една в друга. Всяка фибра от тялото и тържествуваше от невероятното изживяване. Никога, никога преди не бе чувствала нещо подобно.

И ако искаше да разкаже някому, едва ли щеше да намери думи, с които да опише магията, под чието въздействие неусетно попадна. Просто нямаше думи от щастие.

Колко естествено и безпроблемни хармонираха телата им! Сякаш се познаваха от години. Реагираха едно към друго, пълни със страст, но в същото време с доверие и преданост.

Дейвид все още беше в нея. Тя го прегърна и дълбоко въздъхна. Точно сега се нуждаеше от близостта му. Той нежно я притисна към себе си.

Дълго лежаха така под бялата лунна светлина. Едва когато целуна рамото ѝ и се спусна надолу по меко извитите и хълбоци и изпъкналите полукълба, за да проникне изотзад в меката ѝ топла интимност, едва тогава страстта ѝ се събуди наново.

— Дейвид! — извика тихо. Гласът и прозвуча жално. — Докъде ще стигнем така?

— Нямам представа — промълви той и устата му се приближи към гърдите ѝ. — До рая.

III

Когато се прибра най-после в хотела, бе четири сутринта. Но единственото нещо, което я притесняваше в момента, бе, че него го няма и не може да усети дъха му. Само четвърт час, а вече почувства липсата му.

Събуди се малко преди седем, изпълнена с желание за работа. Дейвид! Всичко, което преживяха заедно, премина като филмова лента пред очите ѝ. Мисълта за случилото се тази нощ ускори пулса ѝ и тя задиша учестено.

Скочи бързо от леглото и отиде под душа. След нощта, прекарана с него, тя вече бе истинската Нанси, без маска. Насапуниса се и си представи, че я галят неговите ръце.

Господи, нима е влюбена? Мислеше единствено за него. За своя особняк Дейвид. Изговори името му няколко пъти с различна интонация. С нетърпение очакваше момента, когато отново ще види очите му, пълни с безкрайна нежност и топлина.

Облече набързо пола ѝ блуза, среса косата си назад и я върза на опашка. Постави дискретен грим. Любезната, но недостъпна дама от администрацията на хотел „Рай“ бе готова за работа.

Отиде направо в бара на последния етаж, но Дик Съмърс, който изцяло се разпореждаше там, не се забелязваше никъде.

— Къде е мистър Съмърс? — се обърна към една от чистачките.

— В стаята си. По всяка вероятност спи — беше лаконичният отговор.

Нанси събра цялата си смелост, от която се нуждаеше човек, принуден да събуди друг. Дик сигурно скоро си е легнал и тя щеше да наруши напълно заслужената му почивка.

За нейна изненада той не спеше, а лежеше облечен, с книга в ръка на дивана. Изгледа го учудено.

— Не си ли изморен?

— Разбира се, че съм — Дик се усмихна любезно. — Много мило от твоя страна, че си се сетила за мен. Започнал съм един

криминален роман и на всяка цена трябва да го дочета. Чак тогава ще ми се доспи — той отмести книгата настрана и попита: — С какво съм заслужил честта за това посещение?

— Ще ходатайстваш ли за назначаване на още един временен келнер?

— Няма да е зле. Имаш ли някого предвид?

Тя кимна.

— Да. Един млад мъж.

— Студент?

— Нямам представа. Знам, че търси работа. Много е подходящ за келнер.

— Всъщност последната дума има както винаги Раш. А през деня на смяна в бара е Боби — отбеляза Съмърс.

— Знам, че шефът ще се съгласи. Лесно си дава благословията. Но добре ми е известно, че зачита твоето мнение. Не е отхвърлил нито едно от предложенията ти. За него е от голямо значение добрата печалба на бара.

— Окей, Нанси — той се усмихна приятелски. — Познаваш ли го?

— Да. Би могъл да сервира на басейна и на плажа.

— Сръчен ли е?

— О, да! — бе убедена в способностите на Дейвид.

— Добре ли изглежда? Знаеш, това не е без значение за обслужващия персонал.

— И още как! Дамите ще правят двойно по-големи поръчки — отвърна със смях.

— Е, щом е така, нямам нищо против. Сега остава само да убедиш Раш.

— Нали няма да ми подлееш вода?

— Не. Напротив, ще те подкрепя. Смятай работата за уредена.

— Благодаря, Дик. Ще се видим по-късно.

Нанси напусна бързо бара. Бе на седмото небе от радост. Всичко досега се нареждаше чудесно. Как ли ще реагира Дейвид, когато научи? Надяваше се, че вчерашният им разговор е бил сериозен. Не знаеше защо толкова държи да му съдейства. Може би си въобразяваше, че по този начин ще го задържи по-дълго.

Главният управител изслуша спокойно предложението на Нанси.

— Ако ми хареса, ще го наема. И без това имам нужда от още двама в обслужващия персонал. Кажете му да дойде при мен в единайсет часа — заяви шефът и погледна доброжелателно Нанси. — В началото ще го назнача временно.

— Няма проблеми, сър.

Доволна напусна кабинета на Раш. Трябваше отдавна да е на работното си място. Но преди това ѝ се искаше на всяка цена да зарадва Дейвид.

Мина покрай рецепцията. Джак го нямаше. Виждаха се само стажантите. Високите ѝ токчета зачукаха по мраморните плочки, обграждащи басейна. Спря се на стълбището, събу обувките си и слезе на плажа.

— Тази плажна ивица е частна и принадлежи на хотел „Рай“.

— Знам. Нямам намерение да си я присвоявам. Какво всъщност желаете от мен? — Дейвид спокойно наблюдаваше току-що заговорилия го мъж.

— Нямате работа тук.

— Седя си край морето и размишлявам. Изведнъж се появявате вие и започвате да ми досаждате — Дейвид погледна натрапника в тъмен костюм.

— Размишлявайте някъде другаде! — отвърна грубо Джак.

— Как така? Аз не вдигам шум.

— Субекти като вас изобщо не трябва да се разхождат свободно наоколо.

Джак, колегата на Нанси, бълваше змии и гущери. Тази сутрин безспорно бе в лошо настроение и си го изкарваше на непознатия, без дори да осъзнава това.

— По-спокойно, мистър! Успокойте топката! Доколкото ми е известно, живеем в свободна страна. Или се лъжа? — Дейвид се изправи. Бе половин глава по-висок от Джак.

Последният отстъпи крачка назад.

— Има вече оплаквания.

— От какво?

— От вас. Някои възприемат присъствието ви като прекалено нахалство.

— Кои са тези някои, за да говоря лично с тях?

— Какво сте намислил? — разпали се Джак. — Ако не се разкарате веднага, ще извикам полиция.

— Дейвид! — прозвуча отнякъде гласът на Нанси. Като чу името си, той се обърна и я видя — цялата обляна от слънчева светлина, леко смутена, но сияеща от щастие. Сърцето му се изпълни с любов. Без да се притеснява от присъствието на Джак, той се приближи до нея и нежно я приласка в обятията си.

— Добро утро, скъпа! Добре ли спа?

— Добре. Доколкото можах да спя през тази кратка нощ — му прошепна тя в ухото и се освободи от него.

— А, Джак! — погледна към колегата си учудено. — Какво правиш тук?

— И аз това щяха да те питам — отвърна той заядливо. — Защо не си вече на рецепцията?

— Исках да кажа нещо на Дейвид.

— Познавате ли се? — Джак повдигна неодобрително вежди.

— Да. Стари приятели сме. Вече говорих с шефа за него. От този момент Дейвид става част от персонала на „Рай“.

Джак остана с широко отворена уста.

— Какво?

— Господинът е новият ни келнер — заяви твърдо Нанси, въпреки че още не беше сигурна. Зависеше единствено от думата на Раш. Обърна се отново към Дейвид: — Трябва да се явиш в единайсет часа при главния управител. Ако му направиш добро впечатление, ще те вземе.

Джак стисна зъби и се отдалечи.

Нанси долепи устни до челото на скитника.

— Имаш ли принадлежности за бръснене?

— Да. Трябва ли да ти се отблагодаря по някакъв начин?

— Както желаяш. Но приемам само определен вид благодарност.

Устните му се плъзнаха по врата ѝ.

— М-м-м, миришеш хубаво!

Играта на немирния му език я накара да настръхне.

— Престани! Отдавна трябваше да съм на рецепцията. Смяната ми започна.

— Много си сладка, Нанси — прошепна той развълнувано. — Кога ще се видим?

— След като говориш с Раш. Ще ти стискам палци.

Нещата се уредиха. Дейвид постъпи на работа. Когато подписваше временния договор, усмивка на задоволство пробягна по лицето му. Почасовото заплащане никак не беше високо, но Раш се постара да го убеди във възможността за по-големи бакшиши и в това, че да работиш за хотел „Рай“ е чест за всекиго.

Дейвид напусна кабинета доволен. Свирукайки с уста, той се запъти към пералнята, където щеше да получи черен панталон и бяла риза. Какво щастие, че не го задължиха да се поти в тесен жакет при тези температури! Поклати самокритично глава. Не бе и помислял, че толкова бързо ще се откаже от свободния си живот. Но му се искаше да е близо до Нанси. Освен това играта му хареса. Очакваше с нетърпение и любопитство по-нататъшния развой.

В пералнята го посрещна младо момиче. Прецени го с поглед на познавач и му бутна под носа два панталона.

— Единият от двата ще ви стане. Можете да ги пробвате оттатък.

По-късно Дейвид се обади на Боби, който отговаряше за снабдяването на бюфета към басейна. Боби му обясни задълженията, а заедно с тях и някои тънкости като бялата кърпа, която винаги трябваше да виси на лявата му ръка. Дейвид бе посветен и в начина на отчитане, което също не го затрудни особено.

Първата му поръчка бе доматен сок, чаша мляко с кубчета лед и три черни кафета. Млякото с лед бе за Ренатус, малкия кафяв пинчер на лейди Астор, която днес изглеждаше превъзходно. Ренатус подуши млякото и близна неохотно няколко пъти — не беше ясно дали заради леда, който не понасяше, или заради тайната му мечта да опита от шампанското, което неговата господарка поемаше с литри.

За новоназначения келнер не останаха скрити жадните погледи на изключително екстравагантната дама на средна възраст, с които тя неведнъж се опита да привлече вниманието му.

— Ще изпиете ли чаша мляко с мен? — го подкани приятелски Серена Астор.

— На работа съм, мадам.

— Кога свършвате?

— Нямам представа. Някъде следобед.

— Ще ви изчакам тук — рече атрактивната лейди и доближи чашата с доматиен сок до ярко изчервените си устни.

Дейвид се усмихна самодоволно, когато събираше празните чаши и ги скупчваше върху подноса, след което забърсваше масите. Тук спокойно можеше да напише критична статия за хората от хайлайфа на тема: „Изисканото американско общество през очите на един келнер.“

Едва ли щеше да се задържи дълго на тази работа. Но също така знаеше, че я върши заради Нанси, за да бъде близо до нея. Копнееше за мига, когато отново ще са заедно.

Бе късен следобед, когато най-после намериха малко свободно време за себе си. Нанси се бе преоблякла. Носеше лека плажна рокля. Легнаха заедно под един чадър, за да се насладят на заслужената почивка. От време на време ръката ѝ плахо докосваше неговата.

— Тук има много хора — забеляза Дейвид с дълбока въздишка.
— Трябва дълго да чакаме, докато всички се приберат за вечеря.

— Какво ще правим тази нощ?

— Само хубави неща. За съжаление смяната ми свършва чак в десет.

— О-о-о! — разочарова се Нанси.

— Ти сама ми предложи тази работа — припомни ѝ с лукава усмивка той и потърка нежно носа си в рамото ѝ.

— Доволен ли си? — поинтересува се тя.

— Не е зле. Нямах представа, че толкова красиви самотни дами се шляят из Америка.

— Така ли?

— Да, наистина. Отварят се неподозирани възможности.

— Посмей само! — тя замълча и легна по гръб. Трябваше ли да му каже колко силно го ревнува? Не, това плашеше повечето мъже. Поколеба се за миг и се отказа. Все пак се почувства обидена. Само при мисълта, че той държи друга в ръцете си, милва гърдите и бедрата ѝ, ляга върху нея и...

Преглътна с усилие. Отвори широко очи, за да се отърси от черните мисли, нахлули внезапно в главата ѝ. Бе силно влюбена и се страхуваше да не го изгуби. Чувстваше се като ученичка!

— Какво ти става? — свъси вежди Дейвид. — Изведнъж ти падна настроението.

— Нима? — прозвуча престорено бодро гласът ѝ. — Тъжна съм, защото скоро трябва да те напусна. Кога ще се видим?

— В десет и половина тук, на плажа.

— О, скъпи! — тя извърна глава и притисна устни до дланите му.

— Гарсон! — чу се плътен женски глас.

— Трябва да вървя — прошепна той, изправи се с лек подскок и се запъти към чадъра на лейди Серена, която лениво се протягаше с неизменно следващия я Ренатус. Наоколо се бяха събрали неколцина на нейната възраст.

— Шампанско! — извика тя и се огледа. — Мисля, че на първо време четири бутилки ще са достатъчно.

— Веднага, мадам — отвърна Дейвид с лек поклон.

А вътрешно се изсмия над себе си. На какво бе заприличал? Вчера скитник, днес плажен келнер. Какво ли го очакваше утре?

Замисли се с тревога за Стийв и реши да му се обади възможно най-скоро.

Малко преди полунощ Дейв отново държеше Нанси в обятията си. Лежаха на същото място. Само кръглата луна бе свидетел на пламенната им среща. Прилепи устни до шията на момичето, за да приглуши дълбоката въздишка, която се изтръгна от гърдите му. Испита неописуема наслада от съприкосновението, когато буйно я облада.

Нанси обхвана с бедра хълбоците му и той започна енергично да се движи в нея. Тя застана от удоволствие.

— Дейвид, скъпи... да... да...!

Той ускори темпото. Нямаше връщане назад. Горещото му желание го водеше неудържимо към връхната точка. И когато я чу да крещи, загуби контрол над себе си. Удоволствието го правеше в известна степен безпомощен. Но въпреки това изпитваше пълно доверие към нея.

Не им беше нужно много, за да се съвземат обезсилените им от насладата тела.

— Дейв — промълви по-късно Нанси, загледана в безкрайността на звездното небе. — Прекрасно е с теб.

— Още не мога да осъзная това, което става с нас. Никога досега не съм се любил с по-голямо удоволствие.

— Много жени ли си имал?

Той се изсмя тихо.

— Това разпит ли е? Мога да ги преброя, ако държиш да бъда по-конкретен, около тридесет. За две години — толкова. Естествено, не съм живял като монах. А ти?

— Имах двама приятели — продума тя тихо и продължи. — Единият бе много нежен, но другият — истинска катастрофа. Постоянно ме ревнуваше неоснователно и с най-голямо удоволствие би ме държал под ключ. За щастие навреме разбрах, че е невротик.

Дейв погали с ръка плоския ѝ корем.

— Нанси, обичам те!

Сам се учуди от себе си. Съвсем не възнамеряваше да каже това. Не бе в стила му толкова скоро да изрича съдбоносно важни неща. Замисли се над думите си. Не, чувството не го лъжеше. Изведнъж осъзна съвсем ясно, че тя е жената, която отдавна търсеше.

„Но ти изобщо не я познаваш!“ — възпротиви се вътрешният му глас. Чувството, което изпитваше, естествено бе неразумно. Той инстинктивно разпозна в Нанси човека, на когото можеше да се довери в живота. Усещането съвсем не беше плод на разумни разсъждения. Именно затова се изплаши. Досега благодарение на желязната логика, с която работеше мозъкът му, бе избегнал редица неприятности.

— Целият си живот ли искаш да прекараш в „Рай“? — попита я той.

— Опазил ме господ! Разбира се, че не! — възкликна момичето. — Имам диплома за преводач. Романски езици. Френски и италиански. Събирам пари за Европа. Отсега се радвам на предстоящата екскурзия.

— Кога смяташ да пътуваш?

— Когато събера достатъчно пари. Може би след половин година. Ела с мен, Дейв! Ще изживеем незабравими мигове.

— Знаеш финансовото ми състояние.

— Но сега имаш работа. Можеш да заделяш по нещичко.

Той я прекъсна:

— Защо искаш непременно да стана порядъчен гражданин? — търкулна се върху нея и нежно пое с устни връхчето на гърдата ѝ. — Бих предпочел да гледаш света през моите очи. Прекрасно е да спиш под открито небе. Виж! Ние лежим тук, а над нас са само звездите. Тази гледка не събужда ли в теб чувство за необятна свобода?

— Смяташ ме за прекалено прозаична... — не се доизказа, защото ръцете му се спуснаха надолу и загалиха нежно меките косъмчета между бедрата ѝ, а пръстите му любопитно се заровиха навътре.

Сърцето ѝ заби лудо. Желанието ѝ се събуди отново. Разговорът можеше да се отложи за по-спокойни времена. Дойде моментът да се посветят отново на любовния ритуал, на който се отдаваха всецяло, и понеже се бяха задоволили веднъж, отделиха предостатъчно време за любовна игра. Пръстите му я докосваха нежно. Едва когато възбудата ѝ стана неудържима, той проникна в нея. Нанси изживя много по-силен оргазъм в сравнение с първия. Тя се притисна още по-здраво в силните му обятия. Потъна в море от разноцветни, пламъци, които не я изгаряха, а само я докосваха с върховете си.

— Дейв!

Гледаше го с невярващите очи на дете. Изведнъж по бузите ѝ потекоха сълзи.

— Защо плачеш? — запита изненадано той.

— От радост — отговори с безкрайно щастлива усмивка.

IV

Пред администрацията бе застанала изключително елегантна жена, която искаше да наеме стая за следващия ден. Нанси прегледа списъка с резервации.

— Мога да ви предложа стая 14. За съжаление прозорецът е с изглед към улицата.

— Хм — чифт сиви очи се втренчиха в грациозната фигура на красивата администраторка. — А апартамент?

— Има свободни, но... — Нанси назова цената.

— Прекалено скъпо е за мен — отсече решително самоуверената лейди. — Ще наема стая 14.

— Колко време възнамерявате да останете?

Лицето на новодошлата потъмня.

— Още не знам. Може би седмица.

— Вашето име?

— Катлийн Паркър.

Нанси махна на едно от момчетата-носачи, което пое трите пътни чанти на дамата, после записа името в тефтера. Но спря за момент, защото изведнъж отново си припомни колко е щастлива. Кръвта напираше в жилите ѝ. Задиша учестено. Откакто се запозна с Дейвид, животът ѝ се промени. Постоянно бе в напрежение. Непрекъснато жадуваше за ласките му. Дали винаги щеше да е така? Все някога и най-горещата любов се уталожва и отстъпва място на еднообразното ежедневие. Но дотогава имаше много време. По-добре да се наслаждава на любовта, на това, че непрекъснато го желае, че притежава тялото му. Синхронът между тях бе съвършен — обстоятелство, което безпокоеше донякъде Нанси.

Успя да се измъкне за пет минути и прескочи до басейна. Поприказваха набързо.

— В десет на плажа — му прошепна в ухото.

— Ще те чакам, скъпа — отговори той с топла усмивка.

Проследи го с поглед, докато се отправяше към поредната маса, за да вземе поръчката. Тесните черни панталони и свободно падащата бяла риза подчертаваха добре сложената му фигура. Бръснеше се всеки ден. Дългата му руса коса го правеше екстравагантен. А когато извиваше в усмивка чувствените си устни, обходили всяко кътче на тялото ѝ, сърцето ѝ се пълнеше с щастие и тя бе безкрайно благодарна на случая, който ѝ предостави тази любов.

Но заедно с щастието предвкушаваше вече и горчивия сок на страха, който заплашаваше любовта ѝ. Ясно си даваше сметка, че и други жени могат да бъдат привлечени от чара му и от добрата му външност. Не можеше да се освободи от подозрението, че жените на плажа гледат само него през тъмно оцветените чаши и хранят похотливи мисли. За първи път съжали, че му бе осигурила подобна работа. Защо не се задоволи да се срещат вечер на плажа? Тогава нейната скъпоценна находка щеше да остане скрита от очите на лъстолюбивите жени. Но тогава щеше ли да го спечели изобщо? Привличаше го свободата. Така или иначе тя нямаше да го задържи. Прозрението секна дъха ѝ. Уплашено се хвана за гърлото. Не можеше да си представи живота без него. Не бе по силите ѝ. Почти несъзнателно поклати глава. Но затова щеше да мисли по-късно. Сега по-добре да се наслаждава на живота, защото всичко е преходно. Няма нищо вечно. Проста мъдрост, която я изплаши.

„Дейвид, скъпи страннико, остани завинаги при мен“ — мислеше си тя и се смути не малко от силата на желанието.

Към девет часа той мина покрай рецепцията. Създаваше впечатление на подгонен от нещо или някого.

— Ще дойда към дванайсет — продума набързо. — Колата на Кен се е повредила. Трябва да го заместя. Както виждаш, започна се вече. Изпадам в професионален стрес.

Нанси направи толкова отчаяна физиономия, че той не можа да не се засмее.

— Отложеното не значи отменено — се опита да я успокои Дейвид и изчезна отново.

„Рай“ разполагаше с два бара. Единият се намирал под покрива и имаше чудесен изглед към морето и града. Другият бе на гърба на големия приеман салон и бе луксозно обзаведен. Нанси седя там цялата вечер. Хапна набързо и сега разгръщаше разсеяно някакво

списание, поглеждаше към Дейвид и дебнеше и най-малката възможност да разменят, макар и няколко думи. Не си представяше точно така работата му. Замисълът ѝ бе съвсем друг. Надяваше се, че той ще печели достатъчно, за да не разчита на подаянията на чужди хора.

Сама си създаваше грижи и му приписваше какви ли не неща. А той като че ли изобщо не се вълнуваше. Весело и непринудено живееше от ден за ден и се наслаждаваше на живота.

„Да, прав е — продължаваше да размишлява Нанси. — Нищо не притежава, следователно няма защо да се страхува, че ще загуби нещо“.

На негово място едва ли щеше да води подобен начин на живот. Без покрив на главата си, без редовен месечен доход... Тази мисъл я разстрои. Отпи глътка калифорнийско бяло вино, което Дейвид ѝ бе донесъл в четвъртлитрова бутилка, смигайки ѝ съзаклятнически.

Но какво щеше да избере, ако я постави пред алтернативата: да живее с него под открито небе или да се откаже от любовта си? Чувстваше се в безизходица. Ако наистина трябваше да вземе решение, загубата на сигурен финансов източник ѝ се струваше по-малкото зло.

В бара влезе лейди Астор, придружена от леко посивял възрастен мъж и трима надменни млади господи. Върху рамото си носеше Ренатус, който изглежда бе най-голямата ѝ слабост. Придружителите ѝ от мъжки пол се сменяха през няколко дена, докато кафявият пинчер оставаше неизменният ѝ спътник. Той бе толкова сигурен в първенството, че единствената реакция към околния свят се заключаваше в това да примигва сънливо и да се прозява, а после да се свие на кълбо в скута на своята господарка и да подремне малко.

Дейвид се приближи към гостите, за да се осведоми за желанията им. „Напълно излишно — мислеше си Нанси. — Нима не знае, че лейди Серена пие само шампанско? И то от най-скъпото!“

Така и стана. Дейвид потъна до гуша в работа. Зае се да приготвя кофичките за лед и високите чаши, в които щеше да разлее прекрасното питие. Наливането също изискваше определено време. А на дамата явно ѝ доставяше удоволствие да ангажира изцяло точно този симпатичен келнер.

Нанси се питаше дали не е по-добре да го изчака в стаята си или навън, на терасата. Но точно когато се надигна, забеляза жената, която тази сутрин ангажира стая 14.

Мис Паркър бе облечена в извънредно елегантен сив костюм — пола с голяма цепка и шапка с широка периферия. Единствено розовата ѝ блуза се придържаше към пъстрата гама на новите модерни цветове. Мис Катлийн се повъртя нерешително наоколо. Създаваше впечатление на безпомощна — факт, който даваше повод на повечето мъже да се притекат услужливо на помощ, ако в бара не присъстваха толкова много загрижени дами, готови по всяко време да осуетят подобна инициатива.

„Забележителна жена е тази Катлийн Паркър“ — помисли си Нанси. Дори и Серена Астор не можеше да не удостои с възхитен поглед елегантната дама в розово-синьо.

Катлийн премести малкото си портмоне от едната ръка в друга, направи крачка назад и се обърна. Перфектно движение, достойно за увековечаване върху заглавна страница.

Дейвид балансираше през салона с пълна табла. Мис Паркър се изпречи, без да иска на пътя му. В първия момент като че ли искаше да отстъпи встрани, но изведнъж радостна усмивка се разля на лицето ѝ. Сега изглеждаше още по-красива...

— Дейвид! — извика едновременно с почуда и възхищение. — Каква изненада!

Нанси чу и видя всичко, с изключение на отговора му. Бавно постави чашата на масата с пребледняло внезапно лице.

Дейвид трескаво мислеше, докато бързаше към бара и изброяваше една след друга поръчаните напитки. Какво търсеше тук Катлийн? Шпионираше ли го? Или бе дошла по поръчение на брат му? А може би срещата им се дължеше на чиста случайност.

Реши още днес да си отговори на въпросите. Само при мисълта, че Нанси го чака с нетърпение, изпадна в още по-голямо затруднение.

При една от кратките паузи той седна до Катлийн.

— Здравей — обърна се към нея и отметна една къдрица от челото си. — Улови ме в най-голямата бъркотия.

— Какво правиш тук?

Той ѝ се усмихна мило.

— Сама виждаш. Сервирам напитки на жадните гости. Изтощителна работа.

— И какво означава всичко това? — Катлийн се облегна назад и го загледа с леко притворени очи. — Какво искаш да докажеш?

— Нищо особено — отвърна сериозно. — Чуй ме внимателно! Срещнах една жена, тук в хотела, която силно ме интересува. Тя ме обича такъв, какъвто съм. Аз също я обичам.

— И коя е тя?

— Нанси Гулд, администраторка. Скоро се дипломира като специалист по романски езици и работи в „Рай“, за да спечели пари. Мечтата ѝ е да отиде в Европа.

— И тя не знае, че...

— Не — прекъсна я грубо. — И не искам да научи. Всичко ще ѝ кажа сам, когато му дойде времето.

— Намирам играта ти за глупава, но моля, щом мислиш, че така е по-добре — погледна го и неодобрително поклати глава. — Още тогава идеята ти ми се стори смахната.

— Знам, знам — отвърна припряно той и махна нетърпеливо с ръка. — Не започвай отново с речите си! Познати са ми до болка. Остави ме просто да си вървя по пътя! Изглежда само Стийв ме разбира.

— Не ми се вярва — рязко го прекъсна тя. В гласа ѝ пропълзя омраза. — Снизходителен е към малкото братче, това е всичко.

— А как вървят нещата между вас? Сдобрихте ли се? — поинтересува се Дейвид.

— За съжаление не — тя стисна ядно устни. — Не мога да разбера откъде възникнаха всички недоразумения. В началото толкова добре се разбирахме.

— При повечето двойки е така. Любовта ви е заслепила.

— Обичам брат ти. Болно ми е, че ме отбягва. От две седмици обикалям курортите, но не мога да го забравя.

— Охо, това е вече нещо сериозно.

— Е, и какво от това? — Катлийн сви сърдито устни. — Искам да спечеля отново Стийв. Защо не ми помогнеш?

— Не вярвам, че ще успее да му повлияя. Стийв е все пак на трийсет и четири. Не мога да му диктувам какво да прави.

— Поне опитай! — обърна се тя към него умолително. В очите ѝ заблестяха сълзи.

Дейвид изпита съжаление. Катлийн умело прикриваше чувствата си, но той знаеше, че зад маската на равнодушие и арогантност се крие едно все още малко, лесно наранимо дете, което жадува за ласки. Искаше ѝ се да бъде всичко за човека, когото обича, но същевременно да го притежава изцяло. Това нещо Стийв Клинтън не можеше да понесе.

Бе готов да свърже живота си с жена, но не му бе приятно да изглежда в очите на хората като нейна собственост. Катлийн не разбираше, че всеки човек се нуждае от личен живот. И затова се бореше като лъвица за нещо, което никога не можеше да притежава.

— Добре. И без това мислех да му се обадя тия дни. Може би ще намери време да отскочи до Маями Бийч. Няма да съжалява, ако загърби за малко всекидневните си грижи и се поразведри — замисли се за миг и продължи: — Но обещавай ми, че ще мълчиш!

— Обещавам.

Мис Паркър доближи устни до чашата си.

Дейвид се надигна, наведе се и я целуна бързо по бузата. Ако знаеше само какви неприятности щеше да му донесе този незначителен жест, никога нямаше да си го позволи.

Нанси прехапа устни. Всъщност нямаше намерение да ги гледа, но не може да се въздържи. Изпита силна ревност. Какво прави Дейвид? Наистина ли е толкова лекомислен за колкото се представя?

Вярваше, че искрено е влюбен в нея. А сега целуваше друга. Двамата изглежда се познаваха. Какво се криеше зад всичко това?

Ревността постепенно отстъпи място на самосъжаление. Толкова много направи за него. А как ѝ се отблагодаряваше само!

„Престани да хленчиш! — говореше друг глас в нея. — Трябва ли един Дон Жуан да определя чувствата ти? Не си заслужава да страдаш“.

Очите ѝ се навлажниха. Реши да се прибере в стаята си. Само да се осмели да почука! Нямаше да му отвори.

Ужаси се от мисълта, че може изобщо да не дойде.

О, тя добре се познаваше. Нямахте да мигне цяла нощ. Непрестанно щяха да я измъчват неприятни видения. Може би още една бутилка щеше да свърши добра работа. Ще успее ли да забрави болката?

— Добър вечер, мис Гулд — чу внезапно мъжки глас. — Дължите ми нещо. Спомняте ли си?

Нанси повдигна поглед и видя изразителното лице на петдесетгодишния Сам Андерсън.

— Естествено — усмихна се по възможно най-съблазнителен начин тя. Не заради него самия, а заради Дейвид. Дано само да я види. — Обещах ви да изпием заедно по чашка.

— Но само ме залъгвате с празни обещания.

— Днес нямам нищо против. Свободна съм — Нанси сведе глава.

— Чудесно! Мога ли да седна до вас? — и преди да получи отговор, се настани на съседния стол.

Тя го погледна бегло. Андерсън изглеждаше изключително добре за възрастта си. Никога не отсядаше сам в „Рай“, макар и за ден-два. Водеше със себе си най-малко две очарователни придружителки. Разказваха се какви ли не истории. Често се случваше някой от персонала да долови странни звуци от стаята му, което даваше повод за всевъзможни клюки.

Не се знаеше доколко разпуснат бе сексуалният му живот, но във всеки случай бе мил и общителен гост, който с удоволствие раздаваше големи бакшиши.

Андерсън бе бивш жокей, достигнал световна известност със своите зрелищни спектакли на хиподрума. Днес се издържаше от огромен конезавод в Атланта, в който се отглеждаха едни от най-добрите коне.

— Какво ще пиете, мис Гулд?

— Не бих отказала още една чаша бяло вино — отвърна Нанси.

— А защо не шампанско? Много съм жаден, а вие? — той вдигна ръка и извика Дейвид.

Когато последният се приближи, Нанси се опита да си придаде най-безразличен и незаинтересован вид. Андерсън направи поръчката.

Тя примигна от вълнение, но бързо се окопити и се усмихна преднамерено, така че да подразни Дейвид.

Този, към когото бяха насочени атаките, стисна устни и с рязко кимане на глава даде да се разбере, че веднага ще изпълни поръчката. След това бързо се отдалечи от масата.

Андерсън се наведе към Нанси с подканващ поглед.

— Разкажете ми нещо за себе си! Харесва ли ви работата в хотела?

— О, да. Особено съм доволна от заплатата. Надявам се, че скоро ще спестя достатъчно пари, за да... — спря дотук. Колко глупаво се държеше. Едва ли го интересуваха нейните финансови проблеми. Така Андерсън можеше да си помисли, че е една от многото, които се присламчват към него заради парите му.

— За какво?

— Например за една екскурзия до Европа. А защо не и да поживея известно време там.

— Знаете ли европейските езици?

Нанси кимна. Заразказва за своето следване, но изведнъж се сепна, когато чу подрънкването на кубчетата лед, които Дейвид току-що поставяше на масата. Не трябваше да чуе нищо, а само да остане с впечатлението, че между тях става нещо, което може да прерасне във флирт с неизвестен изход.

Келнерът отвори бутилката. Андерсън се обърна отново към хубавата си събеседничка и ѝ предложи цигара. Въпреки че не пушеше, тя се възползва от предложението. Не пропускаше възможността за по-голямо интимничене с мъжа до себе си.

И когато погледна скришом нагоре, забеляза две учудени очи, които я наблюдаваха въпросително. Бързо дръпна от цигарата и изтръска нервно пепелта в кристалния пепелник.

— Благодаря, приятелю! — Андерсън мушна в ръцете на келнера една банкнота.

Дейвид напълни чашите, поклони се с учтива усмивка и бързо се оттегли.

Нанси не очакваше, че ще прекара толкова забавна вечер. Установи, че мистър Андерсън е действително добър събеседник, мъж от класа, преживял и научил много неща, за които умееше да разказва увлекателно.

Когато Нанси започва да се съмнява в благоприятния изход на вечерта, реши да сложи край. Кавалерът ѝ я изпрати навън и я попита

директно не желае ли да прекара нощта с него.

— Съжалявам, мистър Андерсън.

— Сам — поправи я с лека усмивка той.

— Утре точно в осем трябва да съм на рецепцията. Крайно време е да си лягам.

— Сама? — той я придърпа към себе си — Не ми отказвайте. Ще се почувствате приятно изморена и ще спите много по-добре.

Нанси се засмя и го отблъсна леко.

— Непоправим сте, Сам. Но отказът ми е категоричен.

— Жалко. Наистина много жалко.

Каза го действително с прискърбие, но по нищо не личеше да е обиден или пък това да е засегнало честолюбието му. Мъж като него знаеше да приема и откази.

Тя му беше благодарна, че не настоя повече. Стана ѝ още по-симпатичен. Когато зави зад ъгъла, спря за момент и се обърна. Сам все още беше там. Повдигна ръка и ѝ махна за довиждане. Нанси му изпрати въздушна целувка.

Натисна бравата на вратата и заопипва за електрически ключ. Светна и... Дейвид седеше на леглото.

— Нали се бяхме разбрали? — попита я и нервно се изправи. — Надявам се, че няма да ми се разсърдиш, задето те чакам тук. Навън щяха да ме забележат и да се пуснат какви ли не слухове.

— И какво от това? В „Рай“ всички се одумват взаимно. Така че защо да се притеснявам?

Дейвид протегна ръце към нея.

— Какво искаше този тип от тебе?

— Просто ме харесва — тя отметна предизвикателно коси назад. — Имаш ли нещо против?

— Не, абсолютно нищо. Но защо трябваше да се нахвърля върху теб?

— Не говори толкова пренебрежително за него! Прибра бакшиша, нали?

Дейвид сбърчи чело.

— Този господин е голям женкар, нима не знаеш? Боби ме осведоми подробно.

— Не е единственият покорител на женски сърца — апострофира го нетърпеливо Нанси. — И ти не стоеше със скръстени

ръце. Задяваше една от най-елегантните дами тази вечер — мис Паркър.

— С нея се познаваме отдавна. Срецнахме се тук съвсем случайно. Едва от днес съм на работа. Как бих могъл да се уговоря предварително?

Доводите бяха сериозни и тя се отпусна поуспокоена в ръцете му.

— Не си подходите — забеляза иронично и продължи. — Прекалено елегантна е за теб. Между другото, откъде се познавате?

— От университета — отвърна бързо Дейвид. — Следвах два семестъра икономика, но прекъснах. Знаеш колко съм несериозен.

Не ѝ харесваше начинът, по който говори за себе си.

— Ах, Дейвид — въздъхна тъжно. — Имам чувството, че криеш нещо от мен. Вярно ли е?

— Не — той я придърпа бързо към себе си, за да не види лицето му.

За бога, без малко да ѝ каже всичко. Но днес не бе моментът. По-добре да се наслаждава на неочакваната любов и да се надява, че чувствата им ще се задълбочат.

Нанси притисна глава до гърдите му. Ръцете му започнаха да я гаят. Тя изстена тихо се отпусна в скута му.

— О, Дейвид, обичам те! Толкова много те обичам! Аз... — промълви задъхано и спря. Съвсем не искаше да каже това.

Той зарови нос в гъстата ѝ коса.

— Скъпа, ти си...

В този момент телефонът иззвъня.

Нанси трепна и учудено погледна часовника си. Какво ли се е случило? По това време можеше да я търси единствено шефът.

Тя вдигна слушалката.

— Ало, мис Гулд? — чу се женски глас. — Надявам се, че не ви безпокоя, но трябва да говоря с Дейвид. Само за малко.

Нанси пребледня. Хвана се инстинктивно за гърлото и се закашля.

— Един момент — отвърна с усилие.

— Обажда се Катлийн Паркър — продължи гласът в слушалката.

— За теб е.

— За мен? — възкликна учудено Дейвид и веднага се досети кой може да е.

Ужасно се ядоса на себе си. Защо веднага се довери на Катлийн? Не трябваше да го прави, ако искаше да запази поне още малко тайната си.

— Ало! — изръмжа гневно.

— Тук е Катлийн. Дейвид, не се сърди!

— Слушай, почти един часът е! — каза укорително. По гласа ѝ личеше, че е прекалила с алкохола.

— Знам, скъпи. Не исках да ви попреча, а само да те помоля за нещо. Веднага кажи на Стийв да дойде! Ще ми направиш ли тази услуга? Заради старото ни приятелство. Моля те, Дейв... — проплака в слушалката. — Обади му се веднага!

— Точно сега ли? — възкликна смаяно той.

Нанси изтълкува съвсем погрешно думите му. Вцепени се. Изведнъж се почувства страшно измамена. Какви глупави игрички ѝ устройваше Дейвид? Толкова жалък ѝ се стори в този момент.

— Тогава утре — настояваше Катлийн.

— Добре, утре. Лягай си вече! — постави слушалката и се обърна към Нанси, присвивайки примирено рамене.

— Наистина съжалявам, но мисля, че е пила прекалено много.

— От къде на къде те търси при мен?

— Разказах ѝ за теб. Тя се поинтересува.

— Мога ли да знам — прекъсна го грубо — какво ще правиш утре при нея?

Дейвид я погледна и се хвана за главата.

— О, не! — въздъхна той. — Чуй ме, мила! Нещата съвсем не стоят така, както си мислиш. Кълна ти се.

— По-добре недей!

— Нищо няма между мен и Катлийн. Честно.

— Какво искаше тогава от теб? И то по това време?

— Сега не мога да ти обясня.

— Стига толкова! — почти изкрещя Нанси. — Изчезвай оттук! И по-бързо! Докога ще ме заблуждаваш?

— Нанси, скъпа... — искаше да я прегърне, да я успокои, но тя го изблъска към вратата.

— Върви си! Писна ми от твоите измишльотини! Нямам никакво желание да съм част от харема ти. Хайде, махай се! Не искам да те виждам повече!

— Както желаш — отвърна ѝ развълнувано Дейвид. — Сега си разстроена. Утре ще поговорим на спокойствие.

— Не ме третирай като малко момиченце!

— Добре, добре! — той примирено запристъпя към вратата. — Приятни сънища, мила!

— И на нея каза същото! — едвам удържаше гнева си Нанси.

— Защо? Нещо лошо ли направих?

Тя затръшна силно вратата зад гърба му, без да се съобразява с късния час. После се заслуша с разтуптяно сърце дали ще се върне. Но нищо не чу. Дебелият килим заглушаваше стъпките му. Дейвид не направи по-нататъшни опити да я успокоява. Въпреки че тя го изгони, сега се чувстваше отчаяна.

Със силен плач се хвърли на леглото и даде воля на чувствата си. Малко по малко започна да се успокоява. Бавно съблече роклята и се мушна под завивките. Проплака още няколко пъти, но накрая се унесе и заспа.

V

— Здравей, Стийв!

— Малкият! — възкликна радостно брат му. Веднага го позна по гласа. — Как си?

— Добре. Все още не съм умрял от глад или от жажда. И никой не ме е нападнал.

— Моите поздравления! Тогава как да разбирам обаждането ти? Или си се вразумил?

— Вразумил ли? — Дейвид се подсмихна. — Ех, няма да се откажеш от методите си на възпитание.

— Все някой трябва да помисли и за теб. Крайно време е да станеш порядъчен. След смъртта на татко на мен се падна тази задача. Кога се връщаш?

— Изобщо не ме чакай! Поне засега. Остава в сила уговорката ни. Но защо не ми дойдеш на гости?

— Трябва ли и аз да се изтегна до теб на плажа и да ти топля краката? Безкрайно благодаря, но нямам интерес!

— Не е необходимо да го правиш — утеши го малкият брат. — От няколко дена работя като плажен келнер в хотел „Рай“, Маями Бийч. Вчера дори ме пуснаха на бара. Един от колегите отсъстваше. Не съм предполагал, че може да се печели толкова добре.

— Какво говориш? Дейвид Клинтън — плажен келнер?

— И още как! Напредвам в професията! Доставя ми истинско удоволствие. Ако щеш вярвай! Но сигурно, защото е временно. Запозна се между другото с едно прекрасно момиче. Казва се Нанси.

— Да не би да си влюбен?

— Безумно. В момента се сгъстиха облаците над мен, но се надявам, че скоро ще се разпръснат.

— И затова ли съм ти нужен?

— Донякъде и затова. Тук има много мили хора. Не вярваш ли? Ела и ще се убедиш. Иска ми се да се видим, братле. С Нанси все ще се оправим. Не може вечно да ми се сърди.

— Почакай! Ще погледна календара. Хм. Добре. Мога да излетя най-рано в петък на обед. По дяволите! Не става! Вертер ще лети утре със самолета ни до Бахамските острови. Сдобри се с жена си и не желая да се изпречвам на пътя на щастието му. Може би следващия уикенд.

— Стийв, пътувай, моля те, с някоя туристическа авиолиния!

— Добре, след като държиш толкова много. Ще ми резервираш ли стая в твоя хотел? Между другото, как се казваше?

Дейвид се закашля.

— Слушай, не намирам идеята ти за уместна. Нанси нищо не знае. Не бива да се появяваш тук като богатия брат. Хрумна ми нещо друго. Ще ангажирам на пристанището моторна лодка с кабина. Там ще нощуваш.

— Странни неща се въртят из главата ти. Трябва ли да изпокъсам дрехите си, за да бия още по-малко на очи? — Стийв явно нищо не разбираше.

— Не. Ела съвсем нормално. С дънки и тениска.

— Намери тогава хубава лодка, братле! Това ще бъде моето условие. Гледай да е комфортна!

— Дадено, Стийв. Тогава до петък!

— Ще ме посрещнеш ли на летището?

— Не мога да ти обещаая. По всяка вероятност ще съм на работа. По-добре вземи такси!

Стийв Клинтън учудено постави слушалката на мястото ѝ. Седеше съвсем объркан зад огромното бюро и не знаеше какво да мисли. Постоя известно време така и извика секретарката по аппарата.

— Да, Стийв?

— Запазете ми билет за полет до Маями Бийч! За петък следобед. Връщането не уточнявайте!

Мириам си записа.

— Трябва да ви напомня за официалния прием на мистър Джонсън тази вечер.

— Ах, да. Без малко да забравя!

Стийв направи недоволна гримаса. Само мъжка компания. Наистина, винаги имаше превъзходни неща за ядене и пиене, но съвсем без дами не вървеше. Обикновено срещите бяха скучни или разговорът се преместваше върху политика и всички се изпокарваха.

— Откажете, Мириам! — тази мисъл му хрумна спонтанно. — Кажете, че съм болен!

— Както обичате, сър! — Мириам се засмя съучастнически, но шефът вече бе потънал в папките си с данни. Техническите описания привличаха много повече вниманието му, отколкото пропорционалните форми на Мириам.

Дейвид се приближи към Катлийн, която удобно се бе разположила близо до басейна. Очите ѝ бяха закрити от големи слънчеви очила. Няколко списания лежаха до нея върху бамбуковата масичка.

— Стийв ще дойде — съобщи Дейвид.

Мис Паркър се изправи бързо.

— Наистина ли? Как успя? О, скъпи, обичам те!

— Полудя ли? Говори по-тихо! Ако те чуе Нанси, съвсем ще ми се разсърди.

— Много съжалявам, че ви обезпокоих снощи. Бях сръбнала малко повече — Катлийн се хвана за главата. — Още не съм се оправила.

— Почини си! И ми обещавай, че повече няма да вършиш подобни глупости!

— Обещавам!

Тя импулсивно обхвана с ръце шията му. Прекалената ѝ нежност никак не му допадаше, но този път Нанси бе на рецепцията и нямаше да ги види.

— Ще ми направиш услуга, ако въздържаш малко ласките си — добави Дейвид намусено — Нанси е прекалено ревнива. Не искам да ѝ причинявам болка! Разбираш ли ме?

— Да! — Катлийн се изтегна доволно върху широката кушетка и продължи. — Не мога да повярвам, че ще видя отново Стийв!

— Бъди реалистка, мила — предупреди я Дейвид. — Достатъчно добре го познаваш. Той също лесно не отстъпва.

— Но когато отново ме види, няма къде да отиде. Твърдо съм убедена, че ще се върне при мен.

— Искрено ви го пожелавам. Но сега трябва да вървя. Ще се видим по-късно.

Той обиколи шезлонгите. В ранния следобед гостите предпочитаха плодови сокове и безалкохолни напитки. Само лейди Астор с гримаса на досада поръча както обикновено шампанско.

Без малко да се сблъска с Джак. Дейвид успя навреме да отстъпи, но подносът с отсервираните чаши падна на земята. Шумът на счупено стъкло привлече вниманието на повечето гости и те отправиха любопитни погледи към мястото на произшествието. Случилото се бе достатъчен повод за злоради усмивки.

— Много си разсеян, Дейвид — каза подигравателно Джак. — Случва се, когато човек се заглежда по дамите.

— Защо? Завиждате ли ми, Джак?

След това се зае грижливо да събира парчетата стъкло от земята. Повечето гости се разхождаха боси по облицования с плочки под. В никакъв случай не биваше някой да се нарани.

Джак го изглежда злобно, но нищо не отвърна. Като шеф на рецепцията трябваше да пази авторитета си. В себе си обаче твърдо реши да не остане длъжен на този нахалник. При удобен случай веднага щеше да се оплаче от него на Раш. Дотогава имаше достатъчно време да събере черни точки.

Убеден в успеха си отиде при Нанси, която тъкмо осъществяваше връзка с Париж.

— Доведе ни под покрива един ужасно невъзпитан нахалник! — започна той уж между другото и запрелиства с престорен интерес регистрационните формуляри.

— Кого имаш предвид?

— Новоназначеният келнер. Изглежда много му допада ролята на петел. Само да не си въобразява, че всички жени са чакали единствено него! Мис Паркър, да, точно тя, изглежда, е лапнала въдицата. Но Астор и днес не го удостои с внимание. Не е достатъчно да имаш само големи мускули и блестящи зъби.

Джак се протегна, за да си придаде по-голяма важност, но при неговите метър шейсет и три бе съвсем безсмислено. Нанси стърчеше над него с десет сантиметра.

— Не му завиждай — предизвика го тя, без дори да подозира, че Дейвид преди малко му бе казал същото.

— Какво имаш предвид? — наежи се той. — Този дивак може да прави каквото си иска, но мисля, че отива твърде далеч. Осмелява се да

опипва мис Паркър на басейна! В края на краищата е назначен като келнер, а не като прелъстител на жени. Изглежда не прави разлика между двете. Съчетава приятното с полезното. Е да, защо да си губи времето?

— Опипвал е мис Паркър? — Нанси пребледня, но в яда си колегата ѝ не може да забележи.

— И още как! — започна да доукрасява видяното той. — Целувка, достойна за екрана! Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. И всички естествено зяпнаха учудени.

— Ще ме заместиш ли за две минути? Трябва да отида до тоалетната.

— Но не за дълго, Нанси! В последно време ми се струва, че не се отнасяш достатъчно сериозно към работата си. Това има ли нещо общо с Дейвид? Изглежда никоя жена не може да му устои. Ще ми се да знам само защо.

Нанси побърза да излезе навън през задната врата. Имаше нужда от глътка свеж въздух. Дали пък Джек злонамерено ѝ разказва подобни истории? Внезапно сълзи потекоха по бузите ѝ. Какво смути щастieto им така изведнъж?

Много бързо му се отдаде. Майка ѝ постоянно ѝ повтаряше, че единствената добродетел на младото момиче е въздържанието пред всеки мъж. Чувствата трябваше да се прикриват. А страстите разваляха характера.

Тя избърса сълзите си. Крайно време бе да се връща на рецепцията. Не искаше да си навлича неприятности. В никакъв случай нямаше желание да губи работата си.

Ако Дейвид наистина бе такъв измамник, трябваше бързо да го забрави и да насочи мислите си към заплануваното пътуване. В края на краищата какво толкова се е случило? Плановите ѝ не бяха пропаднали. Бе преживяла една прекрасна нощ. Щеше да я помни цял живот. Но няколко часа, прекарани заедно в леглото, не даваха основание за по-нататъшен съвместен живот. В отношенията им трябваше да има доверие и вярност. Да, за нея те бяха изключително важни. И ако Дейвид не можеше да разбере това, те никога нямаше да си паснат. Добре че недоразуменията възникнаха сега, в началото, защото раздялата по-късно щеше да е още по-тежка.

Но въпреки добрите си намерения не можа да се успокои и целия предобед бе разсеяна. Даде дори една стая два пъти — нещо непроситимо според Джак. Естествено тя се извини лично на господарата и се погрижи да им предложи достойна замяна. Въпреки това колегата ѝ през целия ден не престана да я иронизира. Накрая почти я разплака.

Работният ѝ ден приключи в шест часа. Все още беше горещо. Нанси реши да се разходи по плажа. Може би морето щеше да я развлече.

Плува дълго. Най-накрая изтощена се просна на хавлията. Коремът ѝ къркореше и ѝ напомни, че цял ден не бе слагала нищо в него.

Изведнъж усети върху бузите си две ръце.

— Здравей, скъпа! — чу топлия глас на Дейвид. Сърцето ѝ лудо заби. Когато отвори очи, видя лицето му надвесено над нея.

— Остави ме! — срязва го хладно.

— Не ми се вярва да го мислиш наистина! — обърна се той към нея с лека подигравателна усмивка. — Виж колко са ти настръхнали зърната. Чакай само някой да ги докосне.

Тя се изправи ядосано и кръстоса ръце върху гърдите си.

— Мразя да ми се натрапват случайни минувачи! Ясно ли ти е?

Сега пък той се изплаши.

— Сериозно ли говориш? Още ли не ти е минало? Как може толкова дълго да ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя. Просто имам друг идеал за мъжа, когото търся. А ти изобщо не се побираш в представите ми. Това е всичко.

— Каж ми най-после какво те тревожи! Катлийн наистина е моя добра позната. Но никога не съм изпитвал нещо повече към нея. Не е мой тип.

— А защо разиграваш на басейна любовни сцени пред очите на всички?

— Катлийн понякога е прекалено невъздържана. Но го прави без всякаква умисъл. За нея съм просто добър приятел. Кълна ти се. Попитай я! Дори ще я пратя при теб, ако държиш на това.

— Държа само да ме оставиш на мира. Ще ти бъда безкрайно благодарна.

— Но последната дума между нас още не е изречена! — той бързо се наведе над нея и си открадна една целувка.

Нанси настръхна. Малко остана да го прегърна, да се притисне и жадно да впие устни в неговите. Но веднага си спомни какво ѝ бе казал Джак. Не, не трябваше да става смешна. Не искаше да бъде една от всичките. И ако не може да е само с нея, по-добре да го няма! Мъже като него се намираха под път и над път.

Когато отвори очи, Дейвид го нямаше. Нанси се извъртя по корем, повдигна глава и го потърси с поглед. Но той бе изчезнал.

След четвърт час тя събра багажа си и се запъти към стаята. Бе решила да се заключи. Но добре знаеше, че няма да го направи.

Нанси прекара ужасна нощ. Непрекъснато се събуждаше и се слушваше. Но никой не почука на вратата, никой не прошепна името ѝ. Какво нещастие! Само като си спомнеше за Катлийн, мъка и болка пронизваха сърцето ѝ. Спа не повече от три часа.

На другия ден започна работа в лошо настроение. Джак сърдито отвърна на поздрава ѝ. Но когато един от гостите се приближи да остави ключа, веднага изкриви лицето си в любезна усмивка.

После се извърна почти отвратена. Към клиентите винаги трябваше да бъде учтива независимо в какво настроение беше. Това всъщност бе единственият недостатък на тази работа.

— Три предварителни резервации! — каза няколко секунди по-късно Джак и се сбогува.

— Всичко хубаво — отвърна Нанси.

Днес колегата ѝ имаше свободен ден. Тя си пожела тълпи от гости, за да се отвлече от мислите си. Но се съмняваше, че ще успее. Бе изцяло завладяна от любовта си към Дейвид. А това усложняваше живота ѝ.

Имаше достатъчно работа. Телефонът не преставаше да звъни. И накрая трябваше със съжаление да съобщава, че всички стаи са заети.

Тъкмо си записваше, че лейди Астор не желае да приема през целия следобед никакви телефони обаждания, когато някой се покашля.

Нанси повдигна глава и се стъписа. Дейвид! И все пак не бе Дейвид! Очите, устата, широката усмивка бяха същите, но изражението принадлежеше на по-зрял мъж.

— Извинете — с мъка успя да откъсне очи от него, — но вие много приличате на един мой познат...

Стийв Клинтън се засмя.

— Сигурно имате предвид малкото ми братче Дейвид. Разбрах, че работи тук и помолих шефа си за отпуск. Домъчня ми за този хлапак!

Стийв се надяваше, че е подходящо облечен за случая. Точно както желаше Дейвид. Носеше дънки, памучна блуза с поло яка и обикновена жилетка, която си купи набързо от един магазин, понеже всичките му жакети бяха по последна мода, доставени от първокласни магазини. Малка слабост, заради която брат му често му се присмиваше.

— Вие сте брат на Дейвид? — повтори администраторката, все още развълнувана. — Много си приличате. Сякаш сте близнаци.

— Да, и други хора го казват — потвърди Стийв. — И сигурно има нещо вярно. Въпреки че по характер сме съвсем различни. Знаете ли, Дейвид води разпуснат живот. А аз се радвам, че имам постоянна работа.

„Ех, да можеше и той да се похвали със същото! — помисли си Нанси. Но веднага се поправи — Какво ме засяга това? Вече нямаме нищо общо“.

— Брат ми ми разказа за вас. Трябва да призная, че не е преувеличил.

Последва одобрителен поглед от негова страна, изпълнен с истинско възхищение.

— О, Дейвид и аз... знаете ли, не си подхождаме чак толкова.

Нанси замълча. Телефонът извънтя. Тя вдигна слушалката. От стая 43 искаха за закуска калифорнийско бяло вино с черен хайвер. Равнодушно предаде поръчката на рум сервиз.

— Брат ви е на басейна или на плажа.

— Изглежда му се сърдите?

— Откъде знаете?

— Дейвид спомена нещо такова по телефона. Но се надяваше, че скоро всичко ще се оправи.

Момичето се опита да прикрие вълнението си, усмихна се хладно, но си даде сметка, че преиграва.

— Верността за мен е неотменна част от любовта — изрече най-накрая тихо.

— Желаете ли да поговорите с мен за проблема си? — попита я Стийв.

Гласът му бе толкова топъл! Нанси отдавна жадуваше да сподели с някого болката си и да се освободи от нея. И защо този някой да не е Стийв? Нехранимайкото сигурно ще предпочете да остане с мис Паркър.

— Сега съм на работа — обясни тя.

— Предполагам, че все някога свършва.

— В седем. След това съм свободна.

— Чудесно! Ще ви взема отгук. Съгласна ли сте да хапнем някъде заедно?

Стийв погледна часовника си. Нанси също. Веднага позна марката и немалко се учуди. Откъде притежава този скъп модел?

— Ще се видим по-късно, мис..., не е ли по-добре да ви наричам просто Нанси?

— Да, разбира се.

— Между другото, казвам се Стийв. А сега ми се иска да видя колко сърчно си върши работата малкият.

Момичето го проследи с поглед, все още доста объркана. По-големият брат също изглеждаше добре. На ръст бе няколко сантиметра по-нисък от Дейвид. Но явно отдаваше много по-голямо значение на порядъчния живот. Поне с такова впечатление остана.

А тя бе почти готова да се примири с начина на живот на Дейвид. Сериозно се бе замислила върху тази възможност. Но флиртовете му нямаше да понася! Само като си представи какво можеше да се случи между него и мис Паркър, очите ѝ се насълзиха, а сърцето ѝ се сви от болка.

Напрегнато очакваше срещата със Стийв. Може би щеше да научи нещо повече за Дейвид. Преди всичко ѝ се искаше да разбере причината за неговото поведение. Сигурно е черната овца в семейството. Вероятно родителите бяха възпитавали еднакво двамата си сина в добродетелност и порядъчност, но с малкия не са имали успех.

Неизвестността я терзаеше. Размишленията ѝ не даваха никакъв резултат. Много по-разумно бе да се концентрира върху работата си.

Вече два пъти бе разменила ключове. Според Джак нещо непростимо за администратор в такъв реномиран хотел. Цяло щастие, че днес го няма.

Когато смяната ѝ изтече, тя забърза към стаята си да вземе душ и да си облече нещо леко, но не и предизвикателно. Защо пък не?

Помисли малко и избра зелена, плътно прилепнала рокля от мек прозрачен плат с дълбоко изрязан гръб.

За нейна изненада Стийв не я заведе в обикновен локал, а предпочете луксозен италиански ресторант. И както установи покъсно, той коренно се различаваше от повечето подобни заведения, където предлагаха предимно пици и спагети. Тук кухнята разполагаше с много по-богато меню.

Големият Клинтън бе облечен със същия жакет от тази сутрин, но с модерни карирани панталони и добре подбрана цветна риза, която много му подходеше. Дори само по начина, по който се носеше, личеше, че отдава много по-голямо значение на външния си вид.

Но тя не искаше да бъде несправедлива. Знаеше, че не бива да залага толкова на външния блясък, а да оценява човека по неговите достойнства. Въпреки това си призна, че ѝ е приятно да бъде с добре облечен мъж.

— Какво ще кажете за супа от миди? — запита я, след като разгледа внимателно менюто.

Тя го погледна смутено. Дано само да не е забелязал, че през цялото време го наблюдава!

— Защо не? — отвърна, без да се замисли.

— За второ предлагам салата по фламандски и токачка в марсала^[1]. А към всичко това няма да е зле да добавим бутилка калифорнийско бяло вино.

Каза го мило, но същевременно толкова настоятелно, че не търпеше никакви възражения.

Докато отпиваха от кампарито, Нанси зададе най-последния въпрос, който през цялото време не ѝ даваше мира.

— Какво работите, Стийв?

Клинтън не мисли дълго.

— Работя като представител на фирма, занимаваща се с обработка на информация.

— Сигурно е много интересно — предположи събеседничката му и разклати леда в чашата си.

Значи от Стийв е станало нещо. Имаше прилична професия и получаваше всеки месец твърда заплата. От друга страна, обаче бе вързан с работата си, а Дейвид бе свободен. Кое ли е за предпочитане? Тя самата не знаеше.

— Доволен съм. Не мога да се оплача.

Стийв се зарадва, че точно в този момент донесоха предястието. Приготовленията отклониха разговора.

— Хм, вкусно — забеляза Нанси, след като опита супата. — Откъде знаете, че тук готвят толкова добре?

— Преди няколко години бях на почивка в Маями Бийч. Случи ми се да отседна тук. За щастие готвачът е същият. Осведомих се предварително. Казва се Прима и е родом от Амалфи. Прекрасно място. Знаете ли го?

Нанси кимна утвърдително. Очите ѝ леко блестяха от алкохола.

— А пък аз възнамерявам да посетя Европа.

— Тогава в никакъв случай не трябва да пропускате Италия. Имам чудесни спомени оттам.

— Дейвид с вас ли беше?

Стийв се засмя.

— Не. Хлапето има други интереси.

— Да. Установих го вече — отбеляза замислено Нанси. — От друга страна, намирам за забележителен начина на живот, който води. Безгрижен и лекомислен.

— Може би още не е пораснал. Първо трябва да понатрупа опит. Аз лично отдавна се отказах да му давам тон в живота. И без това не ме слуша — Стийв замълча и я погледна право в очите. — Защо се скарахте, Нанси? Има ли нещо общо с плановете ви за бъдещето?

— Всъщност не. Аз също не искам да му бъда настойник. Запознахме се на плажа, където беше прекарал нощта. Веднага се влюбих. И с него се случи същото. Но по-късно ми даде да разбере, че не съм единствената. Страшно ме заболя.

— Разбирам те напълно, Нанси. На твоя страна съм.

— Благодаря, Стийв! Радвам се, че има с кого да споделя мъката си. Донякъде и аз съм си виновна. Много бързо ми завъртя главата. Дейвид умее да бъде много нежен. Жените непрестанно му налитат. Поне така изглежда.

— Забележително! — учуди се истински Стийв — той не беше такова момче! Винаги е бил любезен, особено към жените, но никога не е прекалявал. Не смятам това за недостатък.

— Повече от любезен е — промълви тихо Нанси. — Съвсем категорично двамата имат интимна връзка. А вие, Стийв, как ще реагирате, ако партньорката ви целуне друг?

— Ще изпитам ревност. И то прекалено силна.

— Виждате ли? И аз така реагирах. Дейвид обаче се държи така, сякаш аз съм виновна. Не мога да си затворя очите. Затова и се скарахме.

— Трябва още веднъж да разговаряте с него. Дайте му шанс! Искрено ви моля... като негов по-голям брат.

— Ще си помисля. Може и да изпълня желанието ви. Но само защото ми харесвате, Стийв!

— Благодаря, Нанси! — той постави ръка върху нейната и леко я стисна. — Ще бъде много жалко, ако не се сдобрите. Чудесна двойка сте. Звучи изтъркано, но е така. Освен това мисля, че вие сте жената, която търси брат ми. Наистина. Може да ви прозвучи дръзко, но двамата заедно сте наслада за окото.

Нанси се изчерви.

— Благодаря, Стийв — отвърна с тъжна усмивка. — Но трябва да ви призная, че съм непоправима романтичка. Ако беше ме помолил да живея като него, сигурно щях да се съглася. Всичко щях да зарежа. Дори екскурзията до Европа.

— Толкова ли го обичате?

— Да. Поне така си мисля. Жалко, че нещата се развиха по този начин! Съвсем не в моя полза.

Стийв се загледа замислено в чинията си. Наистина искаше да им помогне. Но не знаеше как. Те сами трябваше да извървят пътя към щастието си.

Погледна скришом към часовника си. Дейвид знаеше, че вечерят заедно в ресторанта. Крайно време беше да се появи. Бяха се уговорили предварително.

— Много сте ми симпатична — забеляза той. — Харесва ми откровеността ви.

---

[1] Марсала — десертно вино — Б.р. ↑

VI

Нанси отиде до тоалетната. Огледа грима си, но нямаше какво да поправя. И без това не бе сложила много. Малко руж, спирала за мигли и леко червило. Зелената рокля подчертаваше бронзовия цвят на кожата ѝ. Внимаваше да не почернее много, защото силният загар не подходеше на косата ѝ.

Знаеше, че пръснатите по челото и бузите лунички ѝ придават особен чар. Като малко момиче отчаяно се опитваше дати залички с грима на майка си. Днес вече не ѝ правеше впечатление. Харесваше се.

Напарфюмира се леко зад ушите и подмишниците и се върна.

— Какво искате за десерт, Нанси?

— Нищо. Не мога повече. Може би само едно малко кафе.

Кавалерът ѝ не настоя повече, а изпълни желанието ѝ. Тя тъкмо разбъркваше захарта в кафето си, когато чу зад гърба си гласът на Дейвид.

— Здравейте, приятели! — весело ги поздрави той. — Добре ли си прекарвате?

— И още как! — отвърна Стийв. — Нанси безспорно е добра събеседничка. Тъкмо се опитвах да ти я отнема.

— Посмей само! — Дейвид поклати заплашително пръст. — Тогава вече ще има бой. Не се шегувам.

— Но вие изобщо не сте ме питали! — възпротиви се тя.

— Това е мъжка работа — засмя се малкият, издърпа един стол от съседната маса и невъзмутимо го яхна.

Нанси не знаеше как да реагира. Трябваше ли да му се сърди, или да му се възхищава? Изпитваше и двете чувства едновременно.

Келнерът дойде, за да вземе поръчката на новодошлия.

— Донесете ми само една кола — помоли Дейвид. — Аз съм шофьорът на господата и не трябва да употребявам алкохол.

— Не желаяш ли да хапнеш нещо? — попита го брат му. — Най-горещо ти препоръчвам кухнята тук.

— Благодаря, но не съм гладен.

— Ял ли си нещо? — поинтересува се Стийв и го погледна загрижено.

— Престани да играеш ролята на настойник. Мога сам да разбера кога съм гладен и кога не съм. В момента знам, че нищо не ми се яде.

Двамата разговаряха помежду си или по-скоро си разменяха хапливи реплики. Нанси се почувства излишна. Дейвид изобщо не се съобразяваше, че тази вечер бе излязла с брат му, а не с него.

— Ще си вървя — промълви обидено след малко.

— Ще те изпратя — скочи веднага по-малкият брат.

— И дума да не става! — намеси се Стийв. — Аз доведох тук Нанси и от само себе си се разбира, че аз ще я върна обратно. И без това не чух от нея добри отзиви за теб.

— Защо да не оставим сама да избере?

— Моля — махна примирено с ръка Стийв.

Нанси се притесни. Гледаше ту единия, ту другия. Изведнъж крайчецът на устните ѝ се изви в малка коварна усмивка, защото вече предугаждаше реакцията на Дейвид. Държеше да си върне заради безсрамните му флиртове.

— Нека Стийв ме изпрати! — заяви твърдо и категорично. Тенът ѝ не търпеше възражения.

Дейв пребледня. Погледна брат си недоверчиво, а последният сви безпомощно рамене.

— Как да разбирам това, братко? — попита го грубо.

— Защо питаш мен? Нанси реши. Изглежда предпочита моята компания. Честно казано, това ме радва.

— Опомни се — заплаши го не на шега той.

— Престани! — намеси се Нанси. — Най-малко ти имаш право на глас.

Стийв плати сметката и двамата се приготвиха да станат. Дейвид направи последен опит. Протегна ръка и я хвана здраво за рамото.

— Нанси, имаме толкова много нещо да си кажем! — гласът му звучеше умолително.

— Не съм сигурна. Тази вечер нямам никакво желание повече да те слушам. Не разбра ли?

Той рязко свали ръката си и се обърна. Нанси сви рамене и замени кратък поглед със Стийв. След това го хвана под ръка и каза

достатъчно силно, за да я чуе:

— Малкият се разсърди. По-добре да го оставим сам.

— Както желаете, Нанси — отвърна дружелюбно Стийв и я поведе към вратата.

Знаеше, че брат му е обиден. Добре го познаваше. От друга страна, на двадесет и осем години бе достатъчно голям да понесе и той веднъж поражение. И ако досега не му се бе случвало, тази вечер имаше чудесната възможност да го изпита на собствения си гръб.

Когато на другия ден Нанси се събуди, първата ѝ мисъл бе за Дейвид. Мъчно ѝ стана, че го обиди с отказа си. Въздъхна дълбоко. Колко щастлива бе преди няколко дена! И колко бързо падна от розовите облаци на земята!

При мисълта, че просто се е излъгала в него, очите ѝ се напълниха със сълзи. Все още не можеше да повярва, че всичко е свършено. Тайно носеше в себе си искрица надежда, че отношенията им рано или късно ще се изяснят и изгладят. Че ще я отведе в своя въздушен замък от злато, където ще прекарат заедно дълги години. Години? Не, по-добре цял живот!

— Нанси, Нанси — произнесе високо на глас. — Каква глупачка си! Не знаеш какво искаш! Обичаш ли го? А той обича ли те?

Помисли малко и намери отговора. Поне що се отнася до нея.

— Обичам те, Дейв! Нищо не се е променило — продума тихо.

Но ясно си даваше сметка, че от чист инат ще продължава да се държи така. Не можеше да му прости толкова бързо. И колкото пъти си спомнеше за него и мис Паркър, гняв напираше в нея.

Нищо не можеше да помогне. А сега трябваше просто да си вземе един душ, да се облече, да изпие чаша силно кафе и да върви на работа.

Едва когато се охлади под душа, се почувства малко по-добре.

Сутринта премина без особени вълнения. За нейна изненада следобеда можеше да си върви. Джак я помоли, защото искаше да го замести по-късно за три дена. Нямаше причини да му отказва, въпреки че не знаеше какво да прави със свободното си време. Дейвид бе на работа. Днес два пъти профуча покрай рецепцията, без дори да я

удостои с поглед. Тя се удиви не малко на бързината, с която свикна да носи пълния догоре поднос с чаши. Не оставяше гостите да чакат.

Новината за способностите на новия келнер бързо достигна до ушите на съдържателя Раш. Носеше се слух, че ще му предложи договор за една година. Нанси с интерес очакваше отговора му. Дали най-последно ще се реши да води приличен живот? Като брат си Стийв?

Наистина се зарадва, когато свърши работа. Необяснимо защо се чувстваше отпусната и изтощена. Реши да се разходи по плажа, като умишлено избягваше Дейвид. Най-вече за да не го види как сваля поредната красавица.

Намести се под един свободен чадър и намаза с крем тялото си. Днес беше непоносимо горещо. Скоро изпита нужда да изпие нещо освежително, но не искаше да се възползва от услугите на плажния келнер.

Размисли малко, а след това скришом се заоглежда за Стийв. Дано се появи отнякъде! Напразно. От него нямаше никаква следа. Колко жалко! В момента той бе най-подходящият събеседник.

За миг се замисли дали не е възможно да обикне него.

Големият брат никак не изглеждаше зле. Освен това не бе безделник.

Помисли за миг, но отрицателно поклати глава. Невъзможно! Напълно невъзможно! Желаше само Дейвид и никой друг! А може би, ако опознаеше по-отблизо Стийв...

С крайчеца на окото си Нанси следеше снажния келнер. Той отдавна я бе забелязал, но продължаваше да играе ролята на обиден. — „Сърди се, след като ти доставя удоволствие!“ — помисли си тя.

Понадигна се, подпря се на облегалките на шезлонга и заоправя чадъра. Изведнъж видя Катлийн да идва насам.

Съперничката ѝ днес бе увесила нос. Раменете ѝ потрепваха леко. Сякаш се смееше. Едва когато приближи, Нанси с не малка изненада установи, че плаче. Противно на волята си я съжали. Но състраданието ѝ много бързо се изпари, когато я вида как се хвърля в обятията на Дейвид.

Нанси стисна устни. Преди малко изпита истинско съжаление, а сега ѝ идеше да я удуши. Каква усойница! Защо най-последно не го остави на мира!

Преглътна обидено и погледна към тях. Какво безобразие! Той милваше утешително разплаканата жена по голите рамене, притисна я няколко пъти към себе си и я отведе нанякъде.

Сега пък Нанси щеше да се разплаче. Отчаяно мигаше срещу слънцето и когато най-накрая ѝ потекоха сълзите, постави слънчевите си очила.

Изглежда бе заспала и уплашено подскочи, когато изведнъж я заговори мъжки глас.

— О, извинете ме, Нанси! Събудих ли ви? Непростимо е от моя страна. Как мога да поправя грешката си? Не знаех, че спите.

Сам Андерсън изпълняваше превъзходно ролята си на разкаян.

— Добре, че ме събудихте! Нямам намерение да проспя целия следобед.

Учуди се сама на себе си. Още като дете имаше навика след съдрпване с родителите си да се мушне в леглото, където да се свие на кълбо като таралеж и да заспи.

„Бягство“ — би казал всеки добър американски психиатър. Чисто бягство от болезнената действителност. Да, това бе причината. Все пак сега тя се чувстваше малко по-добре отпреди. Но безуспешно се опитваше да прогони милия образ на мислите си. Поне засега.

— Ще изпиете ли с мен едно кампари? — предложи учтиво мистър Андерсън, легна до нея на пясъка и я прониза с леденосивите си очи.

— Предпочитам мартини.

Андерсън подвикна на Дейвид. Последният само кимна. Изглеждаше ужасно сърдит. Бе се върнал отново. За съжаление Нанси не знаеше колко дълго бе спала. Ако съдеше по положението на слънцето, не повече от половин час. Колко ли време се е бавил с мис Паркър?

Не, стига се е измъчвала с безполезни мисли! Не можеше да продължава вечно така. Когато донесе поръчката, тя дори не го погледна.

— Мило момче е този келнер — забеляза мистър Андерсън и го проследи с поглед. — Има разкошна фигура. Добре трениран, но ненатрапващ се пакет от мускули.

„Защо ми говори за него?“ — запита се Нанси. Усмихна се вежливо и отпи от чашата. Скришом огледа и прецени тялото на Андерсън. Добре изглеждаше за възрастта си, дори прекалено добре. Нямахме грам излишна тлъстинка, макар и да бе по-дребен и слаб от Дейвид.

— Е, какво ще кажете? — попита я той, доловил погледа ѝ.

— Еех! — възкликна Нанси и бързо сведе очи. Но след това се засмя обезоръжаващо. — Жените нямат ли право да разглеждат мъжкото тяло? Обикновено се случва обратното. Дори ни събличате с поглед.

Той се подсмихна.

— Много сте дискретна, но въпреки това сте пряма. Имате право. Ще бъда поласкан, ако ви харесвам.

Вместо да отговори, тя го попита колко дълго ще остане.

— И аз не знам. Зависи донякъде от обстоятелствата.

— От кои по-точно?

— Например дали имате желание да ме придружите по-късно до моята стая и да споделите с мен скромната ми вечеря.

— Защо не на ресторант?

— Много обичам да се храня в стаята си. В действителност те са четири. Разполагам лично с двама келнери. А в ресторанта винаги трябва да чакам.

— Но чакането изостря апетита!

— Бързо ми се изчерпва търпението — усмихна се той. — Е, какво решихте? Ще дойдете ли с мен тази вечер?

— Не — отговори ясно на директния му въпрос.

— Утре пак ли сте на работа?

Тя поклати глава и каза решително:

— Нямам желание, Сам.

Той я погледна изненадано. Много рядко се случваше да му откаже жена. Но умееше да приема и откази.

— Жалко, много жалко. Изглежда ви уважавам с нещо — засмя се тихо. — Не всяка жена ми харесва. Но последната дума е ваша. Още едно питие?

— Благодаря, но пак ще ви откажа.

— Тогава по-добре да изчезвам.

— Не исках да ви изгоня, Сам. Ако желаете, позволявам ви да ме целунете на раздяла.

— С най-голямо удоволствие — каза той и го направи.

С крайчеца на окото си Нанси видя, че Дейвид ги наблюдава. От сърце желаше и той да изпита същата болка; която ѝ бе причинил.

Сама се учуди от силното желание за отмъщение, но по нищо не даде да разбере, че го прави нарочно. Облегна се назад с мека въздишка и се протегна под топлите лъчи на вечерното слънце.

Много хора се прибираха вече в хотела. Наближаваше време за първата глътка. Нанси гледаше безцелно в далечината. Странно спокойствие я бе завладяло. Сама не знаеше какво става с нея. Днес отново бе станала свидетелка на безсрамното държание на Дейвид.

Някой я докосна по рамото. Повдигна с досада глава и видя две сини очи, които я гледаха с упрек.

— Какво искаш да ми докажеш с подобно държание? — раздразнено каза Дейвид. — Удоволствие ли ти доставя да си играеш с мене?

— И дума да не става. Но ми се струва, че ти си този, който трябва да дава обяснения.

— Колко смешно! Не изпитвам никакви угризения. Търча като луд и се блъскам, за да спестя някой долар за голямото пътешествие до Европа, ти какво правиш? Занасяш се по разни мъже!

— Свърши ли вече? — попита го с лека ирония. — Сериозно ли ме упрекваш?

— Не само че те упреквам, но чакам оправдания!

— За какво? — попита го учудено и замига срещу него в очакване.

— Мислиш, че не видях? — Хвърли се най-безцеремонно на врата му! — изфуча от ярост Дейвид.

— Слушай какво, скъпи! Веднага си вземи думите назад! Учудващо е как изкривяваш нещата. Не се хвърлям в ничии объятия. Не е необходимо да го правя. Но красавицата, която редовно ощастливяваш, наистина знае как да се мята на врата ти. Прави го чудесно. Моите уважения!

— Кого имаш предвид? — повдигна учудено вежди.

— Не се прави, че не знаеш. За бога, никога не бих повярвала, че си такъв лъжец! Говоря за мис Паркър. Онази, която винаги търси утеха при теб. И явно я намира. Видях със собствените си очи как я награби преди малко.

Без да иска, очите ѝ се наляха със сълзи. Гневно сви ръце в юмруци.

Дейвид я гледаше развълнувано. Бе изкрещяла последните си думи направо в лицето му. Някои от гостите на басейна се обърнаха любопитно.

— Ах, ти, мое сладко, глупаво момиче! — обърна се към нея изпълнен с любов. — За Катлийн ли говориш? Между нас няма нищо и никога нищо не може да има. Кълна ти се! Защо не ми повярваш най-после? Тя е само една нещастна жена. Странно, но при мен намира утешение.

Нанси стана несигурна. Изведнъж ѝ се стори страшно глупаво, че разиграва подобен театър пред него.

— Изпитвам приятелски чувства към Катлийн. Това е всичко. Нанси, знаеш, че обичам само теб!

— Ах, Дейвид! — произнесе с усилие тя.

Той пристъпи към нея, прегърна я и долепи устни до нейните. Тя се остави в ръцете му. Нямахте сили да се съпротивлява. По тялото ѝ преминаха сладостни тръпки. Най-после почувства отново кожата му, усети дъха му. Прегърна с любов мускулестото му тяло.

Постояха така известно време.

— Трябва да вървя на работа. Ще се видим ли в десет?

Нанси успя само да кимне в знак на съгласие. После последва утешителна целувка по носа и любимият бързо изчезна. Тя тъжно го проследи с поглед, но в същото време се радваше, че ще се видят отново. Повярва му, макар и да не схвана напълно думите му. Тази вечер щеше да го разпита подробно. Може би наистина ставаше въпрос за глупаво недоразумение. О, в ревността си бе разиграла цяла трагедия!

Във всеки случай той прие без възражения работата като келнер. Направи го заради нея. Искаше да изпълни желанията ѝ. Тя се засрами. Ако наистина бе прав, то държанието ѝ бе безкрайно неуместно.

Бавно събра багажа си и се запъти към хотела. До вечерта имаше достатъчно време. Минутите ѝ се струваха цели часове.

От вълнение не можа да хапне. Опита се да почете, но и от това нищо не излезе. Не ѝ се щеше да ходи в салона. Не желаше да вижда никого. Дори Стийв, когото намираше иначе за изключително мил.

Най-после дойде уреченият час. Дейвид отчете парите на Боби и излезе през задния вход на хотела. Нанси се надигна. Видя, че я търси и извика:

— Тук съм!

С бързи крачки мъжът се запъти към нея и в следващия момент те се бяха притиснали вече един към друг.

— Нанси — прошепна Дейвид. — Липсваше ми.

Тя се прилепи плътно до него. Едва успяваше да си поеме въздух. Колко е хубаво, че отново са заедно. Имаше чувството, че се е върнала от дълъг път.

Прегърнати тръгнаха един до друг по пътя към плажа. Когато приближиха, се събуха и оставиха обувките си. Продължиха боси по топлия пясък, вплели нежно тела.

— Никога повече няма да те оставя, скъпа! — каза ѝ с топъл глас. — Но защо си толкова твърдоглава?

— Съвсем не съм такава.

Нанси спря и го погледна в очите. Огънят се разпалваше. Ръцете ѝ жадуваха за мига, когато отново ще обходят познатото тяло, за да открият някоя, макар и малка новост, която досега бе останала скрита.

Двамата изобщо не забелязваха ясното звездно небе, нито бялата луна, която ги заливаше с мека светлина. Виждаха единствено себе си.

Бавно седнаха на пясъка. Нанси не разбра кога бе съблякла роклята си. Целувките му я опияняваха. Неусетно устните му бавно се плъзнаха надолу към гърдите ѝ и започнаха своята възбуждащо сладка игра. Езикът му обходи всяка частица от тялото ѝ. И когато зарови лице между полуотворените ѝ бедра, тя се хвана здраво за косата му. Инстинктивно задвижи таза си под ръцете му, сякаш искаше да му помогне. Сърцето ѝ лудо заби. Грапавият му език заблиза още по-бързо набъбналия клитор. Краката ѝ съвсем се разтвориха. И изведнъж започна диво да стене. Леко подухващият ветрец от морето поде вика ѝ и го понесе надалече. Изживя един прекрасен оргазъм. Трябваше ѝ време, за да се опомни. Едва тогава забеляза сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Усети дъха му близо до себе си и се обърна. Дейвид бе легнал до нея и дишаше тежко.

Не мина много време и тя почувства нов порив на събуденото желание. Ръката ѝ се спусна към втвърдения му член, обхвана го, погали го с устни и език, после с плавно движение го възседна. Ръцете му обхванаха здраво меката заобленост на ханша ѝ. Тя започна бавно да се повдига и спуска. Устата ѝ потърси неговата. Но той отмести глава, пое с едната ръка гърдите ѝ, като силно ги доближи една до друга, и засмука яростно зърната им. Нанси закрепця от възбуда. Дейвид се нагоди към темпото ѝ и когато усети, че кулминацията приближава, започна още по-мощно и бързо да се движи в нея.

Едновременно се озоваха в дивия водовъртеж на кипналата страст, а после бавно се опомниха. Очите ѝ блестяха.

— Дейвид — прошепна тя. — Ти си невероятен.

Той галеше голото ѝ тяло и мълчеше. Бе дълбоко развълнуван от чувствата, които изпитваше в момента. Дори се изплаши. Нанси винаги се отдаваше толкова естествено и непринудено, че постоянно изпитваше желание да я обладава. Лежаха заедно един до друг и гледаха небето.

— Добре, че никой не мина оттук — обади се Нанси и потисна смеха си.

— Дори и да беше, ние изобщо нямаше да го забележим — обърна се към нея Дейвид и я целуна нежно. — Какво ще кажеш за една освежителна баня?

— Защо не — съгласи се тя, енергично се изправи и хукна към морето.

Дейвид също се затича, настигна я и се хвърли пръв във водата. Нанси зацапа с крака, като оставяше зад себе си запенени фонтани. Чувстваше се щастлива и свободна. Тревожеше я единствено една натрапчива мисъл. Ще се запазят ли отношенията им все такива? Или нови облаци ще замъглят радостта им?

Ръцете му я изненадаха в гръб, загалиха плоския ѝ корем, след това бедрата, отново се върнаха нагоре. Дейв легна по гръб, придърпа я върху себе си и в това положение се опитаха да заплуват заедно. Но успяха да направят само няколко движения и се преобърнаха. Със смях и глъчка отново се изправиха и стъпиха на дъното.

— Трудно се да се прави секс без твърда почва под краката — компетентно отбеляза Дейвид.

Нанси не разбра как се добра до леглото си. Нямахме много време за сън. Чувстваше се ужасно щастлива и ако не угаснеше най-последната тръпка на възбуда, изобщо нямаше да заспи.

Преди да потъне в сладка дрямка, отново си помисли за него — за мъжа, който толкова неочаквано навлезе в живота ѝ и изведнъж се превърна в негов смисъл.

VII

Няколко часа по-късно Нанси пое смяната на рецепцията. Бе в отлично настроение. Джак я поздрави навъсено и си тръгна. Днес заедно с нея щеше да работи Фил, най-възрастният им колега. Той бе към средата на петдесетте, изключително слаб, в лице приличаше на граблива птица, но винаги много бързо успяваше да спечели доверието на гостите. В действителност бе мил и симпатичен човек, макар и открито да заявяваше, че не одобрява днешните разпуснати нрави. Фил бе в много отношения консервативен, което не му пречеше да бъде любезен с всички.

Най-много се възмущаваше от факта, че повечето от съвременниците му не обръщат нужното внимание на облеклото си.

— Поръчват си най-скъпите храни, най-добрите вина, а като ги погледнеш — седят на масата с отвратително пъстри ризи и на всичкото отгоре с изтъркани дънки.

Винаги пребледняваше, когато виждаше господата вечер да се разхождат спокойно в ресторанта по къси панталони. Трябваше здраво да се хване някъде, докато се овладее. Подобни сцени страшно забавляваха Нанси. Фил беше цяла находка и едва ли не спадаше към инвентара на хотела. Често си спомняше с навлажнени очи за доброто старо време, когато бе започнал кариерата си тук като пиколо. Тогава изискванията към външния вид били съвсем различни. В такъв луксозен хотел господата можели да си позволят вечер единствено смокинг или в краен случай тъмен костюм. А дамите били много по-изискани.

Гостите обичаха Фил. Бе дискретен и инстинктивно разбираше кога да излъже някого по телефона. Знаеше всички тайни в Маями, което искрено учудваше Нанси. Съобщаваше местата за срещи на хомосексуалисти със същото изражение на лицето, както и за откриването на нова изложба.

Мистър Раш добре си даваше сметка за предимствата на Фил. И затова му позволяваше понякога да критикува управата на хотела, без

да предприема някакви мерки срещу него.

— Как си, Фил? — попита го Нанси след кратко ръкостискане. — Как прекара?

Той разтегна мършавото си лице в ужасна гримаса, сякаш страдаше от зъбобол.

— Да не говорим за това, Нанси. Отидох в Джаксънвил само заради сватбата на племенницата ми. Но тържеството бе непоносимо, дори отвратително. Обилие от храна, но нищо изтънчено. А да видиш само годеника...

— Защо? Какво му е?

— Изключително арогантен тексасец с широка мутра. Аз лично не мога да го понасям. Не мога да разбера какво е харесала в него моята племенница. Дори и физически не изглежда добре. Двадесет и пет годишен е, а вече с ясна наченка на шкембе — Фил пое шумно въздух.

— Чух, че се занимавал с петрол. Вярно ли е?

— Ха-ха. Прост служител в петролен концерн. Нищо повече. Дори не е в ръководството. Племенничката ми единствено се надява, че ще се изкачи няколко стъпала нагоре. Ако питаш мене, нищо няма да излезе от него. Вижда ми се некадърен. С положителност е мързелив и пипкав. Но иначе знае как да се тъпче. Поглъща огромно количество храна.

— Важното е, че двамата се обичат — забеляза колежката му, готова в своето щастие да желае на всички хора само най-доброто.

— Любовта не е достатъчна — поясни назидателно Фил. — Влюбените много бързо изтрезняват, когато настъпи сивото ежедневие.

И понеже събеседничката му замълча, той насочи вниманието си към списъка с гостите.

— Случи ли се нещо особено в мое отсъствие?

— Не, не се сецам в момента. Лейди Астор е отново тук.

— С кучето ли?

— Да, с малкия пинчер, Ренатус.

— Знам го. Миналата година смени стаята си, само защото клетото животно не се чувствало добре.

Фил повдигна вежди. В салона се появи клатушкаща се женска фигура.

— На какво прилича това? — възмути се искрено той.

— Пияна е още от сутринта.

— Може би още от снощи — предположи Нанси и сбърчи чело.

Катлийн Паркър наистина добре се бе подредила. Отпред роклята ѝ бе накриво закопчана, носеше едната си обувка в ръка, което затрудняваше още повече движението ѝ, понеже другата, която бе на крака ѝ, имаше извънредно висок ток.

С глуха въздишка се просна на едно кресло.

— Келнер, уиски! — заповяда с видимо усилие. Приблужи се пълен мъж, по всяка вероятност един от икономистите, които от два дена заседаваха в конгресната зала на „Рай“.

— Хей, глух ли си? Искам уиски! — обърна се към него пияната жена.

Нанси изтръпна. Познаваше мис Паркър като студена и необщителна, но от ден на ден виждаше как задръжките ѝ постепенно отпадат. И след като толкова драматично преживя волностите ѝ спрямо Дейвид, особено когато се хвърли в обятията му, държанието ѝ в момента ѝ се стори още по-отблъскващо. Но защо бе изпаднала в това окаяно състояние?

Мъжът се спря, изглежда я и поклати неодобрително глава. Помисли малко и се запъти към рецепцията.

— Кажете ми, аз в луксозен хотел ли се намирам, или по погрешка съм попаднал в долнопробна кръчма? — прозвуча сърдито гласът му.

— Станало е малко недоразумение — заобяснява Фил, като леко се поклони. — Всичко ще се уреди. Дамата изглежда не се чувства добре.

— Не съм сляп — присмя се непознатият. — Но ви съветвам веднага да я отстраните. Иначе ще направя всичко възможно следващият конгрес да се състои в друг хотел.

— Сигурно я взе за някоя проститутка — прошепна Нанси, след като мъжът се отдалечи. — Това е мис Паркър. Нае преди няколко дена стая в хотела, но досега не е правила неприятно впечатление.

— Малко ми е трудно да си го представя. Алкохолът променя човека, във всеки случай не към добро. Може би ти ще се погрижиш за дамата, за да не правим повече сензации.

— Добре, Фил. Ще се опитам.

Нанси се приближи към Катлийн, която междувременно бе заспала и тихо похъркваше. Главата ѝ бе облежната назад, на гърба на креслото. Няколко кичура коса бяха паднали върху челото ѝ. Гримът ѝ бе размазан, особено около очите.

Нанси внезапно изпита съжаление към тази жена. Сигурно преживяваше нещо ужасно, за да се държи по този начин.

— Катлийн! Елате с мен! Ще ви заведа до леглото.

Мис Паркър измърмори нещо под носа си и продължи да спи. Нанси размисли дали не е по-добре да извика на помощ Дейвид. Дали той имаше нещо общо с мъката ѝ? Но мисълта, че нейният Дейв ще я заведе до леглото, не ѝ допадна особено. Затова се зае сама да изпълни неприятната задача.

Дейвид Клинтън разполагаше с два свободни часа. И понеже Нанси бе заета, той се срещна с брат си на плажа. Пиха кафе и ядоха сандвичи.

— Не изглеждаш добре — забеляза по-малкият брат.

— Не съм спал цяла нощ.

— Аз също — засмя се весело Дейвид.

— Ти си по-млад и по-лесно се възстановяваш. Защо не ми каза по телефона, че Катлийн е тук?

— Защото нямаше да дойдеш. А пък аз исках на всяка цена да те запозная с Нанси и едновременно с това да направя услуга на Катлийн — призна Дейвид.

Но не му каза за сделката, която бяха сключили с мис Паркър — тя да мълчи пред Нанси, а той да пази тайна до идването на Стийв.

— Вярно ли е, братко?

— Знаеш ли, намирам, че Катлийн е много мила жена.

— Съгласен съм. В началото и на мен така ми изглеждаше. Но сега е жив огън. Не мога да я угася. Наистина съжалявам. Мога ли да симулирам чувства, когато такива изобщо няма?

— Не, разбира се, че не. Ако наистина си сигурен, че между вас няма нищо, одобрявам решението ти. Ще ми бъде жал за нея, но и ти си прав. Когато огънят изгасне, никой не може да го запали.

— Досажда ми цяла нощ — Стийв въздъхна примирено. — Плака, заплашва, крещя, рева. Все още съм бил нейният Стийв,

човекът, без когото не можела да живее. Веднага след това пък — най-отвратителното същество под слънцето. Съсипа ме с нейните упреци и неуместни обвинения.

— Държи се като сърдито дете, на което са отнели играчката — замислено изрече Дейв. — Но вие все пак се обичахте, нали?

— Да, възможно е. Честно казано, не си спомням.

— Не искаш да си спомниш — поправи го брат му.

— Така да бъде! — сърдито отвърна Стийв. — А сега престани да ме упрекваш! С нищо не се чувствам задължен към нея. Разделихме се преди пет седмици в най-добри отношения, а сега ми разиграва подобен театър.

— Знам, знам. Но искаше да опита за последен път.

— Ако знаех, че и тук ще ми лази по нервите, изобщо нямаше да дойда.

— Съжалявам, Стийв — престори се на разкаян Дейвид. — Не исках да играя ролята на съдбата. Ако желаш, ще поговоря с нея и ще я посъветвам да си тръгне колкото се може по-скоро.

— Въобразява си, че съм дошъл заради нея — не спираше да се ядосва Стийв. — Не ми вярва, че не съм знаел предварително за присъствието ѝ тук. Писна ми от жени!

Дейвид се усмихна.

— Изчакай, братко. Желанието само ще дойде с времето. Надявам се, че няма да останеш заклет ерген?

— Може и това да стане. Напарил съм се вече — той изпи кафето си и веднага си поръча ново. — Между другото, намирам Нанси за прекрасно момиче. Каня ви двамата на тържествена вечеря.

— Кога, днес ли?

— Днес или утре. Когато ви е удобно. И после отлитам.

— Но тя още нищо не знае. По-добре да изядем някъде по една пица.

— Глупости. Вече ѝ казах, че работя като служител и че печеля добре. Така че няма да се усъмни. Освен това съм на мнение, че с крайно време да ѝ кажеш истината. Жалко ще бъде да се скарате заради това. Любовта и лъжите са нещо несъвместимо.

Дейвид погледна брат си угрижено, а след това и часовника си. Трябваше да върви.

Катлийн Паркър се бе отпуснала в ръцете на Нанси и тя едва успя да я заведе до стаята ѝ. През цялото време ѝ говореше успокоително.

Пъшкайки, Катлийн се стовари на леглото и се хвана за главата.

— Трябва да се наспите — забеляза загрижено девойката. — Ще се почувствате много по-добре.

— Но аз го обичам! Защо не иска да разбере? Не мога да живея без него.

Тя заплака и се замята из леглото.

— А какво казва той?

— Исква да се измъкне — ридаеше Катлийн. — И той е като всички мъже. Търсят те, само когато те желаят, а като се наситят, безсрамно се... — не се доизказа. — Може ли да ми дадете чаша вода?

Нанси веднага ѝ донесе. Катлийн изпразни чашата на един дъх.

— Предпочитам да умра — измърмори и се отпусна назад.

— Глупости! — отвърна Нанси. — Искате да се самоубиете заради някакъв си мъж? Не си струва! Те не заслужават подобна жертва!

— Напротив. Стийв заслужава. За съжаление допуснах грешка.

— Стийв? — повтори учудено.

— Мисли си, че се въртя около него само заради парите му, но не е прав. Аз не съм такава! — изведнъж мъката ѝ се превърна в омраза и тя добави със злоба: — Не съм като тебе.

Нанси пребледня.

— Какво искаш да кажеш?

В първия момент си помисли, че пияната жена не съзнава какво говори. Сигурно се чувства страшно обидена и обвинява за състоянието си целия свят, само не и себе си. Въпреки това упрекът ужасно я засегна.

— Хванала си златната рибка и не я изпускаш.

— Какво искаш да кажеш? Дейвид ли имаш предвид? — въпросите в главата ѝ напиреха един през друг.

— Дейвид, ами кой друг.

— Че той богат ли е?

— И още как! Двамата са милионери. Не се преструвай на невинна! Не си ли чувала за компанията „Клинтън“? Произвеждат

компютри и ги продават из целия свят. Тези двамата наистина не си знаят парите. А са толкова млади!

— Но Дейвид няма пукната пара — забеляза смутено Нанси. — Живее от милостиня. Намерих му работа като келнер.

— Ха-ха-ха! — Катлийн се закашля пискливо. — Ти си му намерила работа! Дейвид наистина е откачил! Прави се на скитник. Боже мой! Концернът го освободи временно. Искаше да докаже, че може да живее без никакви пари.

Нанси седеше вцепенена на леглото. Най-накрая пияната Катлийн заспа. Като насън напусна стаята ѝ. Не можеше да го проумее. Какво означаваше тази игра на криеница?

Как можеше да се отнася толкова безотговорно към чувствата ѝ? Тъкмо бе решила като доказателство за любовта си да изостави своите планове и да го последва; а сега изведнъж всичко изгуби значение. Тоя съвсем не се нуждаеше от спътница в живота си. Тя само би ограничавала свободата и независимостта му. Просто си бе взел отпуска като шеф на концерна, за да се посвети отново след няколко незначителни флиртове на всекидневните си задължения.

Нанси поклати глава. Не можеше и не искаше да повярва. Трудно ѝ бе да си представи Дейвид богат. Още повече — притежател на такава известна фирма! И защо досега нищо не ѝ каза?

Тя се спря, въпреки че до стаята ѝ останаха само няколко крачки. Знаеше, че Фил я чака, но ѝ трябваша поне десет минути, за да се съвземе.

Значи през цялото време я беше лъгал! Бе укрил от нея истинската си самоличност. Прозрението ѝ подейства като удар. Но защо? „Съвсем ясно е — отговори си сама на въпроса. — Търсил е приключения. Добре му дойде флиртът със служителка на хотела. Затова не ти е казал истината. Защото е възнамерявал да изчезне от живота ти по същия начин, по който се появи! Или може би се страхува да не предявиш претенции спрямо него, които няма да му се понравят. Предпочел е да играе ролята на беден скитник, привърженик на свободата. Разкрихме те, господин Либерта!“

Неусетно се бе прибрала в стаята си. Седеше като статуя на ръба на леглото, без да помръдва. Мозъкът ѝ усилено работеше. Най-накрая се изправи. В никакъв случай не можеше да си позволи да изгуби работата си. Мечтите ѝ за съвместен живот с Дейвид изведнъж се

сгромолясаха. Дори не можеше да заплаче. Шокът бе извънредно голям.

Върна се на работа с високо изправена глава.

— Как е мис Паркър?

Нанси погледна неразбиращо Фил, сякаш я бе заговорил не той, а някакъв марсианец.

— Какво ти е, Нанси? Не се ли чувстваш добре?

Тя бавно поклати глава.

— Не се притеснявай, Фил! Просто се замислих над един проблем.

— Надявам се, че не е голям — каза състрадателно той и изкриви птичата си физиономия в съчувствена гримаса.

— Не. Съвсем незначителен. Вече почти го забравих. Мис Паркър заспа. Слава богу! Съвсем не беше лесно да я придумам. Пияните са изключително твърдоглави.

Фил премина към дневния ред.

— Извикай такси за стая девета! Съпругеската двойка от Франция направи рекламация на наетата кола. Изглежда не ще да се движи.

— Веднага ще се обадя на агенцията — отвърна Нанси и посегна към телефона.

Учуди се сама на себе си, че въпреки съкрушителната новина все още имаше сили да върши работата, за която ѝ плащаха, а именно да бъде любезна и съобразителна администраторка.

Стийв влезе във фоайето. Усмихна ѝ се приятелски и се запъти към нея.

— Здравей, мило момиче! Как си?

— Както се чувства човек, след като е изтрезнял.

— Катлийн ли имаш предвид?

— Не. Себе си — тя издържа на погледа му. — Не знаех, че компанията „Клинтън“ е водеща на пазара за персонални компютри. Погрижиха се да ме осведомят.

— Значи Катлийн се е раздрънкала — установи с неприязън Стийв.

— Е, какво? Вярно ли е?

— Катлийн не те е излъгала. Но това съвсем не означава, че Дейвид не е искрен към теб. Трябва да му вярваш! Сега наистина живее само от това, което изкарва през отпуската си. Не е взел нито цент от банковата си сметка.

— Прищявка на човек, който може да си позволи подобно нещо. В действителност той никога няма да изпита истинска нужда. Всичко е само малка шега на едно разглезено богато момче. По всяко време може да си вземе шапката и да се завърне в своя свят, нали? Не, Стийв. Чувствам се ужасно измамена.

Думите ѝ бяха пълни с огорчение. Стийв не се усъмни в искреността им.

— Но, Нанси, ние трябва да поговорим! Ти означаваш много за Дейвид. Сигурен съм.

Тя махна с ръка в знак на несъгласие.

— Не си правете труда, Стийв! Вие сте много мил човек. Харесвате ми, въпреки че ме подведохте. Не сте никакъв служител, а шеф на концерн. Съществена разлика, която напълно променя нещата. Но аз не ви се сърдя. Вие не сте виновен. Просто подкрепяте брат си.

— Чуйте ме, Нанси! Не се е случило нищо непоправимо. Дейвид ще ви се извини. И без това имаше намерение днес или утре да ви разкрие истината — излъга, за да го защити.

— Много мило от ваша страна, че продължавате да го подкрепяте, но аз вече взех своето решение. Не искам да имам повече нищо общо с него! Ще бъдете ли така любезен да му предадете? Няма смисъл аз да си губя времето.

Тя се опита да си придаде безразличен вид, но не ѝ се удаде напълно и Стийв продължи да я гледа със съчувствие. Силната прилика с брат му ѝ причиняваше болка. Не искаше да знае вече за съществуването на този мъж.

— Естествено, че ще му предам. Но се съмнявам, че ще остави нещата така. Сигурен съм, че ще поиска обяснение.

— Няма нужда от повече приказки — отвърна иронично Нанси. — Аз съм потърпевшата, а не той. Затова разтурям... хм... нашия съюз, ако мога така да се изразя. И без това нямаше да продължи дълго.

— Толкова ли лесно вземате решения?

Тя го погледна. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Въпросът ѝ се стори прекалено нескромен. Нямахше повече сили.

— Извинете ме, Стийв, но имам работа.

Той бавно се отдалечи. Надяваше се, че това не е последната и дума. Изведнъж си спомни за Катлийн. Мъчно му стана за нея, но не чак толкова, че да се размекне от преструвките ѝ. Дори не смееше да я успокои, защото щеше погрешно да изтълкува този жест. А Стийв Клинтън знаеше, че двамата съвсем не си подхождат.

VIII

— Мис Гулд!

Нанси се сепна. Отново не бе забелязала внезапното появяване на мистър Раш. Изникваше изневиделица — качество, което дразнеше и другите колеги.

— О, мистър Раш... — безпомощно замига срещу него с големите си сини очи.

— Мис Гулд! — повтори той. — Трябва сериозно да поговорим.

— Но... аз...

— Елате в кабинета ми!

Тя се съвзе.

— Сега не мога — заяви твърдо. — Виждате, че Фил отсъства. Няма кой да остане на рецепцията.

— Тогава ще ви чакам, докато се върне. Но къде се е дянал нещастникът? — изръмжа сърдито Раш.

— Зад вас, сър! — чу се гласът му.

Фил гледаше шефа си предизвикателно, но за негово разочарование съдържателят смекчи изражението на лицето си.

— Изпратих един от гостите до таксито. Свикнал е лично да се сбогува с мен.

— Добре, добре — Раш повдигна ръце с кисела усмивка. — Искам да поговоря с Нанси. Ще се справите ли известно време без нея?

— Но разбира се, сър!

Малко по-късно служителката трябваше да изслуша забележките на строгия си работодател:

— В началото бях доволен от вас. Не мога да отрека. Но до ушите ми достигнаха някои оплаквания.

Веднага се досети кой може да я е натопил. Без съмнение Джак! Но тя не изрече гласно подозренията си. Естествено управителят имаше право. Бе станала невнимателна, отсъстваше без причина от работа, бе съвсем другаде с мислите си. Нищо чудно при тази

вътрешна борба, която бушуваше вече дни наред в нея. Нанси гореше ту в буйния огън на любовта, ту потъваше в бездната на отчаянието, която и сега се бе разтворила под нея. И всички вълнения заради някакъв мъж!

— Съжалявам, сър. Ще поправа грешките си — заоправдава се тя.

— Надявам се, мис Гулд. Ще бъде наистина жалко да си развалим добрите отношения. Не мислите ли?

Вече можеше да си ходи. Днес Раш си спести намеците в погледа и се опита да се държи като всесилния бос.

Нанси се върна на рецепцията. Дори и сега, когато получи предупреждение, нищо не можеше да я засегне повече от държанието на Дейвид, което чувстваше като предателство. Дори и след като Стийв се бе застъпил за него. Подобни игрички не можеха да се вмести в представите ѝ за истинска любов между зрели хора. Но Дейвид изглежда не беше такъв.

Рано вечерта се появи Катлийн Паркър. Изглеждаше бледа. Не бе успяла да заличи следите от обилно поетия алкохол. Опитваше се поне да ходи с достойнство.

— Моля, пратете за багажа в стаята ми! — нареди хладно тя. — Заминавам.

— Много жалко, Катлийн — отвърна състрадателно Нанси.

— Сметката, моля!

Само за секунди компютърът я изготви и Катлийн плати с кредитната си карта.

— Едно такси, моля! — обърна се отново към администраторката.

— Вече е тук — отвърна ѝ последната.

Мис Паркър тръгна, но след няколко крачки спря и се обърна. Погледна към Нанси и се сбогува:

— Желая ти щастие. Въпреки всичко.

— Благодаря, Катлийн. Аз също!

Замислено я проследи с поглед. Нямахше нищо против нея. Младата жена страдаше от несподелената си любов към Стийв. Кой можеше по-добре да я разбере от нея? Нанси потисна въздишката си, понеже точно сега към рецепцията се приближи мадам Тургон.

— Помогнете ми! — извика тя. — Мъжът ми падна в банята. Не знам какво се е случило. За бога, извикайте лекар!

Момичето се хвана за мраморния плот на рецепцията и съвсем пребледня.

— Успокойте се, мадам! — обърна се към нея Нанси, докато избираше номера на лекаря, чийто кабинет се намираше недалеч от „Рай“.

Оказа се, че мосю Тургон е имал лека сърдечна атака. Лекарят му препоръча почивка на легло и възможно най-скоро да напусне Маями.

Нанси съжали неопитното момиче, което още не бе дорасло за подобни ситуации. Вероятно е преживяла истински шок.

„Къде ли на този свят има безоблачно щастие?“ — помисли тъжно младата жена. През целия ден не видя Дейвид. Може би е изчезнал, без да се сбогува, защото му е неудобно да я погледне в очите.

Съвсем не забеляза, че смяната ѝ бе изтекла. Най-накрая се прибра в стаята си, без да сложи дори троха в устата си. Не изпитваше никакъв глад.

Минаваше единадесет, когато се събуди от почукване на вратата. Бе заспала неусетно. Изправи се объркана. Дори не се бе съблякла. Почука се още веднъж.

— Кой е?

— Аз съм, Дейвид. Отвори!

— Не! — сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Моля те, Нанси! Трябва да поговорим.

— Имахме достатъчно време за това. Още от самото начало си решил да ме лъжеш. Не мога да ти простя.

— Но, Нанси! — продължаваше да я моли. — Не бъди толкова лоша! Държиш се като гимназистка!

— Така ли? Ти си измамник, Дейв Клингън!

— Моля те, отвори!

— Не! — не отстъпваше тя.

— Тогава ще разбия вратата.

Долови в заплахата му едва удържана ярост.

— Полудя ли? Или искаш пак да ме злепоставиш?

— Защо не? — изсмя се саркастично той. Не се шегуваше.

— Имах вече достатъчно неприятности, дори ме смъмриха. Трябва ли заради теб да остана без работа?

— Не ме интересува. Отвори или откrexни поне малко, за да не се налага да викам.

Нанси отдавна стоеше до вратата.

— Е, добре — съгласи се най-накрая. — Ще отворя, но само няколко сантиметра. Ако влезеш, ще събудя целия хотел.

Откrexна леко. Отсреща стоеше той! Почувства го, долови дори дъха му.

— Нанси — каза ѝ умолително. — Не бъди толкова твърдоглава!

— Ти от самото начало си ме мамил. Никога няма да го забравя. А за теб бе важно да спиш с мен. Е, сега доволен ли си? Спокойно можеш да драснеш още една черта в тефтера.

— Как си позволяваш да говориш така? — възмути се искрено Дейвид. — Какво всъщност си мислиш за мен?

— Нищо, любими мой. Абсолютно нищо. Съжалявам, че осъзнах толкова късно какъв си.

— Наистина ли няма какво повече да си кажем?

— Слава богу, че най-накрая разбра.

Виждаше очите му, чуваше неравномерното му дишане. И изведнъж усети пръста му върху носа си. Докосна я съвсем леко, каза ѝ „чао“ и си замина.

Без малко да му извика да се върне, но навреме се опомни. Отчаяно затръшна вратата и се хвърли в леглото. Дълго не можа да заспи. Непрекъснато си спомняше милия жест, с който се сбoguва той.

На сутринта Нанси се чувстваше смазана. Боляха я всички стави, но най-много сърдечната област. Дори по-късно, на работа, продължи да чувства неразположение. От време на време масажираше лявата си страна. Така ли се чувства едно разбито сърце?

Появи се Джак. На лицето му бе изписано задоволство.

— Добро утро! — по всичко личеше, че е в отлично настроение. — Добре ли спа, Нанси?

— Нормално. Мисля, че се разболявам от грип или нещо подобно.

— Не прави глупости! В момента всеки работник ни е скъп. Сама виждаш какво става тук.

— Е, и?

Тя повдигна рамене. Не я интересуваеше хотелът. И изобщо какво търсеше още на този свят, където бе загубила любовта?

— В края на краищата добре ти плащат, нали?

— Слушай, Джак! Не си ти шефът. Така че не ми говори с този тон!

— О, днес дамата е в лошо настроение — забеляза той подигравателно. — Чу ли впрочем последните новини?

Тя го погледна, но не отговори. Така или иначе щеше да ѝ каже, независимо иска ли или не.

— Нашият супер келнер напуска работа без предупреждение. Раш естествено е бесен.

— Моля?

— Още от самото начало разбрах, че е вятърничав човек. Искаше да спечели набързо някой и друг долар. Много съм против да се назначават подобни хора. Хотел като „Рай“ не бива да си позволява такива грешки, ако не желае да загуби доброто си име — продължаваше безпощадно Джак.

Нанси не чу последните му думи. Не я засягаха. В главата ѝ се въртеше единствено мисълта, че него го няма. Но нали тя сама го изгони?! Бе поразена от факта, че си е тръгнал толкова бързо. Дълбоко в себе си все още таеше искрица надежда.

Е, добре. Всичко свърши. Книгата Дейвид бе прочетена. Сега вече можеше с трезво око да погледне на бъдещето и да концентрира мисълта си върху предишните планове.

Да живее без Дейвид? Без любовта му, без нежния допир на ръката му, без нежните му целувки? Не искаше да си представи подобен живот. Но ето, че вече започваше.

Лейди Астор се приближи с пинчера на рамо. Помоли Джак с пренебрежителен тон да осигури пет билета за концерт на Виенската филхармония, която през следващата седмица гостуваше в Маями.

— Страхувам се, че вече са изкупени — отвърна Джак с любезна усмивка. — Но ще направя всичко възможно.

— Постарайте се приятелю. Ще ви бъда безкрайно благодарна — изгугука Серена Астор, без дори да удостои колежката му с поглед.

„Непредвидима жена“ — помисли Нанси. Странно в какви настроения само изпадаше тази дама. Но може би зад подчертаната и арогантност се криеше нещастен човек, който умело прикрива чувствата си.

Целия ден тъгува за Дейвид. Сега, когато, знаеше, че наистина го няма. Той все пак поиска да си изяснят отношенията. Трябваше да му благодари за това, но не се радваше. Ужасно и липсваше. От друга страна, не можеше да забрави нанесената обида. Бе убедена, че е просто един безотговорен авантюрист.

Мъжът, към когото изпитваше тези противоречиви чувства, стоеше заедно с брат си в един ресторант и ровеше без желание в чинията си. Нямахше никакъв апетит.

— Хапни нещо, братко, за да станеш голям и силен — подхвърли подигравателно Стийв. — Сега вече знам как изглежда влюбен мъж.

— Можеш само да се радваш, че се отърва от Катлийн. Ти и без това не я обичаше. При мен нещата са по-други — отвърна Дейвид.

— Трябваше от самото начало да й кажеш, че си почиващ милионер. Тогава щеше да има достатъчно време да се настрои психически към тази необикновена ситуация.

— Тя се чувства страшно измамена. Но аз наистина я обичам. И продължавам да я обичам. Защо не иска да ми повярва?

— Искаш прекалено много — каза поучително по-големият брат и напълни чашите — Нанси наистина е превъзходен човек. Но не понася лъжите. Разбирам я.

Помълчаха известно време. Дейвид отмести чинията.

— Не мога повече.

Стийв въздъхна.

— Обещай ми, че ще се храниш добре, когато замина — продължи да го подиграва. — Малкото ми братче трябва да събере сили. Компанията „Клинтън“ ще го потърси отново един ден.

— Престани най-после с твоите глупости! — изсъска Дейвид.

— Говоря сериозно. Все още имам нужда от теб.

— Не се дръж с мен като с малко дете! — той се загледа замислено пред себе си. — Остани! — помоли най-накрая настойчиво. — Само за няколко дена. Компанията ще се справи и без теб.

— Вече предупредих, че ще върна утре лодката.

— Можеш да отделиш три-четири дена — продължаваше да го увещава Дейвид. — Направи ми тази услуга! Напуснах работа и...

— Нима имаш нужда от пари? Преди също не работеше и въпреки това добре преживяваше.

— Трябва да ми помогнеш!

Стийв бе силно привързан към брат си и вече знаеше, че ще изпълни молбата му.

— Какво трябва да направя?

— Не мога да живея без Нанси — промълви Дейвид. — Знам, че звучи глупаво, но е вярно. Тя е жената, която търся. Сигурен съм.

— Ами ако не промени решението си?

— Харесва ме. Сигурен съм. Това е последният ни коз, Стийв! Може би на теб повече ще повярва, отколкото на мен.

— Значи задачата ми ще бъде да опиша с вълнуващи думи любовта ти към нея? Не мислиш ли, че е глупаво?

Дейвид махна безпомощно с ръка.

— Не се сещам за друго в момента. Имаш ли някаква друга идея? Ти винаги си бил изобретателен.

— Пак големият брат трябва да оправя нещата...

— Кажй го както искаш. Просто не знам какво да направя. Но не мога да си отида от нея. Не искам да я изпускам дори за миг от очи. Ако замине за Европа — край! Може и изобщо да не се върне.

— Къде смяташ да отседнеш?

— В хотела — отвърна спокойно Дейвид. — Сега вече няма какво да крия, нали? Тъкмо ще имам възможност да я виждам всеки ден и да говоря с нея.

— Това само ще протака нещата — усъмни се Стийв — и ще изостри нервите й. Знаеш ли какво трябва да сториш най-напред?

Дейвид поклати отрицателно глава и го погледна с очакване.

— Да разбереш дали все още те обича — продължи убедено големият брат. — И ако не, просто трябва да си спестиш понататъшните усилия.

— Разбира се, че ме обича — кипна малкият.

— На твое място не бих бил толкова сигурен.

— Ако я попитам аз, тя сигурно ще ми каже не. И то не заради друго, а от инат. Но в сърцето си тя ме обича.

— Така както внезапно ви е връхлетяла любовта по същия начин може и да се изпари.

— Как да разбере истината? — въздъхна Дейв обезкуражено. — В края на краищата не мога да чета мисли.

Стийв мълчеше. След няколко минути се облегна назад и каза:

— Току-що измислих едно малко представление.

— Целят съм в слух — наведе се нетърпеливо брат му напред.

IX

В мислите си Нанси бе при него. Изживяваше още веднъж прекрасните мигове, прекарани заедно. В това настроение я завари мистър Хънтър, когато тя бързо отпрати с момчето, обслужващо асансьора, към стая 109. Малко преди час Джак бе дал същата стая на една дама от Охайо. Тя тъкмо си отдъхваше във ваната, когато влезе мистър Хънтър. Скаandalът беше неизбежен.

— Хотел „Рай“ дължи доброто си име на перфектното обслужване, мис Гулд! — Раш беснееше. — Наистина не разбирам как може да допуснете подобна грешка. Не погледнахте ли в списъка с резервациите.

— Много съжалявам, сър.

Извиняваше се вече за кой ли път, но резултатът беше същият. Шефът продължаваше да я мъмри все по-остро и назидателно.

Докога трябва да стои тук и да търпи този идиот?

— Предупреждавам ви най-официално за последен път — продължи той сърдито. — При следващата небрежност от ваша страна ще трябва да се сбогуваме, мис Гулд.

Най-накрая се поуспокои и положи бащински малката си ръка на рамото ѝ.

— Измъчва ли ви нещо?

— Не, сър. Просто не се чувствам добре. Непрекъснато ме боли глава — излъга го хладнокръвно тя.

— Аз съвсем не съм чудовище. Освобождавам ви днес от работа. Починете си добре! И утре ще дойдете бодро на работа. Съгласна ли сте?

— Много ви благодаря, мистър Раш! — промълви Нанси.

Не знаеше дали да се радва. Не отказа, въпреки че се страхуваше да остане насаме с мъката си. И когато Раш я изпрати до вратата, всичко ѝ стана съвсем безразлично. Дори екскурзията до Европа не я интересуваше вече. Животът ѝ се стори напълно безсмислен. Да продължава без Дейвид? Каква нерадостна перспектива!

Върна се на рецепцията. Джак се ухили нагло.

— Понякога трябва да мислиш с хубавата си главица — подхвърли ѝ подигравателно.

Нанси не отговори.

— Днес имам свободен ден — каза малко по-късно. — Следобед ще ме замести Фил.

Без дори да го удостои с поглед, тя напусна администрацията и се запъти към стаята си. Денят беше чудесен. Подухваше лек бриз, който правеше жегата поносима.

Но дори и прекрасното време не можеше да я развесели. Движеше се като насън. През цялото време потискаше сълзите си, но сега изведнъж скритата болка изби. Тя се разхълца и за първи път усети колко ужасно се чувства. Мисълта, че ще живее без любовта му, ѝ причиняваше безкрайна мъка.

Все някога болката ще отmine, но дотогава щеше силно да страда. Знаеше това. Липсваше ѝ не просто, защото бе спала с него, а защото дълбоко го обичаше. Най-после си призна.

„Нека да ми бъде за урок — укоряваше се тя — Друг път да бъде по-сдържана и предпазлива, за да не изживея още веднъж подобно падение.“

Но никак не ѝ бе лесно. Нанси бе силно чувствителна натура и това, което мислеше, тя изразяваше с думи, жестове, с цялото си държание.

След около половин час се почувства по-добре и реши да се разходи до центъра. Искаше да си купи нещо за успокоение. Може би един луксозен бански костюм или просто някоя дреболия, от която съвсем не се нуждаеше.

Малко по-късно тя пробваше вече един от прекрасните бански, последна дума на модата. Дори простоватата на вид продавачка не можа да скрие възхищението си и възкликна:

— Стои ви чудесно! Тъкмо за вас!

Върна се в хотела. Изпробва още веднъж в стаята си фино изрязания бански, който сигурно щеше да привлече много мъжки погледи.

„Може би твърде скоро ще срещна друг мъж — си помисли в изблик на упорство — и бързо ще забравя Дейвид“. Не си вярваше

особено. Без да мисли повече, навлече набързо лека плажна рокля, грабна под мишница едно списание и някаква книга и излезе.

Намери закътано място, далеч от шумната глъчка намаза се с крем против изгаряне и се опита да поспи. Но напразно. Дейвид непрекъснато изникваше в съзнанието ѝ колкото и да се мъчеше да го прогони.

— Здравейте, Нанси!

Момичето рязко се изправи и замига срещу мъжа, който я бе заговорил. Нима се бе върнал, за да... Но не, гласът бе един тон понисък, а и фигурата пред нея — не толкова едра и мускулеста като на Дейвид.

— Здравейте, Стийв — отвърна на поздрава му. Сърцето и тупаше силно. Но в същия момент изпита и разочарование.

— Мога ли да седна до вас?

— Но разбира се. Защо не. Плажът не е само за мен.

— Не сте очарована от присъствието ми.

— Ах, Стийв — възкликна и погледна елегантните си ръце. — Не ви се сърдя. Дейвид ме измами и вие нищо не можете да поправите. Чувствам се страшно огорчена — добави с обезоръжаваща прямота. — Без да сте виновен, и вие ще отнесете малко от яда ми.

Стийв се засмя.

— Ще изтърпя каквото ми се полага. Но защо все пак не поговорите с Дейв? Ужасно, ще се зарадва.

Тя поклати отривисто глава.

— Между нас се разруши нещо много съществено, което не може да се възстанови — въздъхна тихо. — Не искам да го виждам повече.

Стийв прехапа долната си устна. Трябваше да намери подходящите думи, за да я убеди най-после. Обеща на брат си да направи всичко възможно.

— Дайте му последен шанс! Няма да съжалявате.

— Казах ви каквото мисля. Ако още от самото начало ми бе разкрил истината, нещата щяха да се развият по съвсем друг начин. Сега любовта ни е изградена върху лъжа.

— Искате ли да чуете моето становище — попита той.

— Но моля!

— Мисля, че сте се хванала сляпо за вашето мнение и не искате да знаете нищо друго. Истинската любов допуска толерантност. Дайте му възможност да се извини поне за грешката!

— Нека не се опитва да ме заблуждава повече!

— Не сте права, Нанси — продължи окуражено Стийв. — Чувства като неговите съвсем не изчезват за един ден.

— Чувства! — Нанси махна пренебрежително с ръка. — Днес жените са свободни и самостоятелни. Какво лошо има, ако и ние от време на време си позволяваме някоя малка авантюра? Господарите на света са го превърнали само в своя привилегия.

— Не мисля, че сте способна на такова нещо. Нека не се лъжем! Вие усещате любовта в сърцето си, а не в леглото. За вас тя съвсем не е креватна история.

— Откъде сте толкова сигурен? Вие изобщо не ме познавате.

— Дейвид ми разказа много неща за вас. И трябва да призная, станахте ми още по-симпатична.

— Съжалявам, Стийв. Не съм готова за такъв разговор.

— Това последната ви дума ли е?

— Да. Последната — устните ѝ потрепнаха едва забележимо.

— Наистина жалко! — Стийв искрено се разочарова.

— Дейвид с лека ръка напусна работата, която толкова трудно му издействах — подхвърли Нанси. — Неприятно ми е, защото се застъпих за него. Но откъде можех да зная, че изобщо няма нужда да се изхранва с труда си?!

— Не се измъчвайте излишно. Няма да ви се отрази добре!

Стийв реши, че е време да смени тактиката. По този начин нищо нямаше да постигне. Погледна към морето и каза:

— Дейвид е там.

— Там? — повтори изненадано тя.

— На малката моторна яхта „Александра“. Виждате ли Нанси.

Вдигна ръка до челото и се взря в далечината.

— Хубава лодка — призна тя. — Ваша ли е?

— Наехме я за няколко дена. Утре ще я връщаме. Крайно време е да си ходя. Компанията не може да си позволи отсъствието и на двамата едновременно. Единият винаги трябва да е на разположение за

важни решения. И докато Дейвид го няма, на мен се пада това задължение.

— Защо не го вземете със себе си?

— Защото не иска. Той винаги е имал собствено мнение. Предложих му, иска да е близо до вас. Затова от утре ще наеме стая в „Рай“.

— Моля? — не ѝ достигна въздух. — Това е вече прекалено!

— Защо? — Стийв се засмя. — Забранено ли е?

— Само да посмее да се приближи! — извика възмутено Нанси.

Пулсът ѝ се ускори. Трябвате ли при тези обстоятелства да остане на работа?

— Не искам повече да ви преча, но мога ли преди да си отида, да ви поканя на обяд?

— Само при едно условие.

— И какво е то?

— Да не споменавате нито дума на Дейвид.

— Приемам. До утре на обед. Самолетът ми излита чак в 19 часа. Нанси кимна в знак на съгласие и му подаде колебливо ръка.

— Много сте мил! — констатира тя. — Макар че сте брат на Дейвид.

Х

На сутринта Нанси се чувстваше поизлекувана от нещастната си любов. Но все още не знаеше колко погрешно щеше да се окаже мнението ѝ за Дейвид Клинтън.

Целия предобед прекара в напрегнато очакване. Вярваше, че Стийв няма да се осмели да наруши уговорката и да доведе брат си. Но в същото време съжаляваше. Досега Дейв все още не се бе появил да наеме стая.

Постоянно си представяше как ще реагира. „Съвсем нормално — подсказваше ѝ разумът. — Ще се държа мило и любезно като към всеки новодошъл гост.“

Фил ѝ хвърляше от време на време изпитателни погледи.

— Днес си прекалено нервна — констатира той. — Не използва ли вчерашния ден за почивка?

— Да, разбира се. Точно както заповяда шефът. Но понякога е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

Фил погледна покрай нея към входната врата.

— Но това е... — възмути се искрено той.

Нанси извърна поглед. Стийв бързаше към рецепцията само по плувки. Краката му оставяха мокри стъпки по килима. Задъхан се облегна на мраморния плот.

— Трябва веднага да извикате лекар! — едва си поемаше въздух. — Бързо! Брат ми щеше да се удави.

— Дейвид? — извика Нанси. — Къде е?

— На „Александра“. Едва го измъкнах на борда. Но опитите да го съживя бяха безуспешни.

Девојката пребледня.

— О, не! — възкликна уплашено. — Стийв, как се случи?

— Нямам представа. Закусихме обилно и... — непрекъснато спираше, за да си поема въздух.

Фил вече бе вдигнал телефонната слушалка и набираще номера.

Нанси не изчака отговора и се втурна към вратата. Хукна надолу към плажа. „Александра“ бе съвсем наблизно. Плуваше се леко върху спокойната повърхност на морето.

Не се колеба нито миг. Съблече копринената блуза и полата и побягна към водата по бикини. Един мощен скок и заплува бързо към лодката. Мислеше само едно: „За бога той не трябва да умира! Та аз го обичам! Толкова много го обичам!“

Не се обърна да види дали Стийв я следва. Скоро трябваше да се появи лекарят. Няколко изтеглени канута лежах на плажа. Може би ще се наложи да го отнесат до болницата с вертолет. Тя се заизкачва по стълбата.

— Дейвид — извика с все сила, макар да знаеше, че никой няма да ѝ отговори.

Заслиза надолу по вътрешната стълба към каютата. Очите и трябваше да привикнат към светлината. Тук бе по-тъмно, отколкото навън.

Видя стройното му тяло, проснато върху леглото. С две крачки се озова до него.

— Дейвид!

Бе прекалено развълнувана и нервна и не знаеше какво да предприеме. Някога бе изкарала курс за оказване на първа медицинска помощ, но не си спомняше точно какво трябва да прави. Трябваше ли да повдигне главата му, или да я постави по-ниско от тялото, а след това да му прави изкуствено дишане?

Гърлото ѝ пресъхна, като го гледаше да лежи безжизнен пред нея.

— Дейвид — прошепна и прокара нежно ръка по бузата му, която ѝ се стори топла. Клекна до него, без да откъсва очи от лицето му. — Лекарят веднага ще дойде — започна да го успокоява.

Помилва го по косата, но съвсем не обърна внимание на факта, че е суха.

— Дейвид, любими, отвори очите си! Защо не ме чуваш! Обичам те! Ти си ми най-скъпият човек на този сеят!

Спря и се ослуша. Вън нищо не се чуваше. Наистина нищо. Но защо не идваше най-последният доктор? Тя положи глава върху корема му. Страхът я бе сковал напълно и не се замисли защо тялото му е топло и меко, точно както си го спомняше.

— Дейвид — разрида се отчаяно — Дейвид!

В първия момент не можа да разбере откъде се появи ръката, която помилва голия ѝ гръб. Повдигна глава и срещна погледа на сините му очи. Дейвид я придърпа върху себе си и в следващия момент усети парещите му устни върху своите. Сякаш нещо избухна дълбоко в нея.

Импулсивно се вкопчи в него. Силните му ръце я притискаха здраво. Цялата потъна в море от страстно желание. Никога не бе изпитвала нещо по-прекрасно. Езикът му зашари по тялото ѝ, топъл, влажен, безкрайно познат. Ръцете му, пълни с копнеж, галеха гърба ѝ, милваха бедрата ѝ.

Не мислеше какво върши. Бе се отдала изцяло на любовната му игра, която ставаше все по-дива и необузdana. Но изведнъж се изтръгна от прегръдките му и поклати смутено глава.

— Какво става? — промълви объркано.

— Нищо, скъпа. Жив съм. Цял-целеничък. Не ми се сърди! Не виждах друг изход. Любовта ме превърна в похитител.

— Значи Стийв ти е съучастник! — възнегодува тя.

— Да. И аз съм му безкрайно благодарен. Винаги, когато съм в беда, мога да разчитам на него. Не оставя малкото си братче в нужда.

— О, Дейвид, ужасен си! А аз толкова се изплаших!

— Какво означава това?

— Означава, че те обичам.

— А какви си ги надрънкала на Стийв? Че не изпитваш вече нищо към мен!

— Ти през цялото време ме водеше за носа — отвърна обидена тя.

— Съвсем не си права. В началото не исках да знаеш кой съм. Трябваше ми време — той помилва нежно хълбоците ѝ и мушна два пръста под бикините ѝ. — Сега пак те подведох, но нямаше друг изход.

— Радвам се, че съм тук, любими! Още не мога да повярвам.

— И защо трябваше да си толкова опърничава?

— Помислих, че търсиш само приключения и аз съм ти поредното завоевание. Това откритие страшно ме обиди. Бях много натъжена.

— Изглежда още не ти е минало — констатира той и леко я целуна по шията.

Полазиха я тръпки.

— Дейв... — безпомощно притаи дъх.

— Когато те видях през онази сутрин за първи път на плажа, веднага разбрах, че си нещо по-особено — промълви развълнуван и добави: — Никога няма да те пусна да си идеш!

Те лежаха настрани, притиснати един до друг. Нанси праметна крак върху хълбока му.

— Може би бях малко инат — призна тя.

Дейв се засмя.

— Малко ли? Това, че имам внушителна банкова сметка, все още не е престъпление, нали?

— Разбира се, че не е. Не е там причината. Мислех си, че нищо не знача за теб. Би могъл да имаш всяка, която пожелаеш.

— А с теб как е? На мъжете им изтичат очите, когато те видят. Целуни ме, Нанси! Искам да те чувствам, да вдишвам дъха ти!

Отново се забравиха в ласките си.

— Готов съм дори да отстъпя дела си на Стийв — призна й малко по-късно. — Ще направя всичко, каквото поискаш, само и само да сме заедно.

— Обичам те, мили!

— Каж ми го пак!

Тя повтори и потрети. Светът за нея се бе събрал в една малка люлееща се лодка. Лежеше до любимия мъж и се чувстваше щастлива, както никога допреди.

Дейвид почувства нейната всеотдайност. Отново попаднаха в морето на любовта — милваха се, гледаха се нежно в очите и сами се учудваха на страстта, която ги влече един към друг.

И когато най-сетне се озоваха един върху друг, Нанси се прилепи плътно към него и изстена от възбуда. Ритъмът на движенията ставаше все по-бърз, докато накрая я доведе до полуда. Взаимният им екстаз ги хвърли едновременно в оргазъм. После мирно се отпуснаха и се уловиха за ръце.

— Стийв изобщо няма да дойде — забеляза Нанси след кратка пауза.

— Страх го е да не ни попречи. Ще го видим чак довечера.

— Мислех, че е време да си ходи.

— Може все пак да остане още ден. Сега е много любопитен да види как ще се развият нещата между нас. Нека не му отнемаме тази възможност! Планът да се направя на удавен всъщност е негово дело.

— Ще му се скарам — засмя се Нанси.

— Но защо? Нали успя?

— Ужасно се изплаших за теб. Сърцето ми щеше да се пръсне.

Тя се уви около него. Уханието на топлата му кожа я опияни. Дейвид бе голямата и единствена любов в живота ѝ. Осъзна го в следващия момент. Радваше се, че е близо до него и се закле никога повече да не се разделят.

— Катлийн имаше по-малък късмет от мене — забеляза с неподправено съчувствие.

— Вярно е. Стийв не я обича. Но тя не иска да се примири с това. Способна е на всичко.

Нанси бавно започна да се връща към действителността.

— За бога! — извика изплашено.

Дейвид се усмихна и я целуна нежно.

— Какво има, скъпа?

— Забравих, че съм на работа. Раш вече ми чете веднъж конско. Дано не разбере!

Но шефът, естествено, бе забелязал липсата ѝ. Разбра това, когато половин час по-късно се изправи пред него с влажна коса и пясък в обувките.

— Предупредих ви, мис Гулд! — изрева управителят. — Никакви грешки повече! Но вие прекалихте! Търпението ми се изчерпа. Не мога да проумея как така се излъгах във вас. Свободна сте. Можете да си вървите! Веднага и завинаги! Служебните ни взаимоотношения свършват дотук. И не искайте никаква характеристика от мен! Ще изглежда ужасно...

— Довиждане, мистър Раш! — отвърна любезно вече бившата администраторка и се запъти към стаята си, за да си събере багажа.

Дейвид ѝ бе предложил да наемат апартамент в „Рай“ но тя категорично отказа.

— Шефът ще вземе да се развълнува прекалено много и това ще се отрази зле на здравето му. Не ми се иска. В края на краищата нищо не ми е направил — бе му казала Нанси.

— Тогава да отидем в „Палмс Гардън“.

Вече се бе запътила натам. На рецепцията каза името на Дейвид и едно от момичетата я заведе до стаята му. Няколко минути по-късно те вече се притискаха в обятията си. Целият следобед се отдаваха на пламенната си любов един към друг. Отново и отново.

Към шест вечерта Дейвид настоя да се облекат.

— Стийв иска да вечеря с нас за последен път.

— О, чудесно! Много ми допада братлето ти. Бих искала да му го кажа лично. Къде ще отидем?

— В „Рай“, разбира се. Ресторантът там е първокласен. Чудесно място за малко годежно тържество.

— Дейвид! — почти изкрещя тя.

— Не искаш ли да станеш моя жена?

— Знаеш отговора ми!

— В тебе никога не мога да съм сигурен — очите му я гледаха сериозно — Нанси, убедена ли си?

— В какво?

— Че наистина ме обичаш?

— Ти си едно малко, глупаво момче, Дейвид! Обичам те повече от живота си.

— Е, тогава какво да чакаме още? — притисна я толкова силно до себе си, че тя остана без дъх. — Можем да се венчаем в Лас Вегас. И след това ще отлетим за Европа. Първа спирка — Париж.

— Ще вземем ли със себе си спални чували? — пошегува се Нанси.

— Както заповяда жена ми — отвърна закачливо той.

Лесно отстъпвам, както знаеш. Но ти все още не си отговорила на въпроса ми. Или ти трябва време за размисъл?

— Не, не ми трябва никакво време! Ти си моята съдба, Дейвид Клинтън! Дали ще се омъжа за теб сега или след две години, е все едно.

— Тогава да се залавяме за работа! Май не очаквах, да се съгласиш веднага. По-рано жените трябва да са били по различни.

Стийв ги чакаше пред „Рай“.

— Щастието ви е изписано върху лицата — забеляза без следа от завист. — Моите благопожелания! Радвам се за вас!

— Благодаря, братко — разнежи се Дейвид. — Идеята ти бе превъзходна. Сега тя се съгласи да ме вземе такъв, какъвто съм, дори и с пари.

— Ех, Стийв! — Нанси прегърна бъдещия си зет. — Здравата ме поведохте, но не ви се сърдя. Напротив. Добре, че ме спасихте от глупавото ми упорство!

— Запазих маса — смигна Стийв на брат си. Застанаха от двете страни на Нанси и влязоха в салона.

Джак ги изгледа с присвити очи. Супер келнерът с дамата от рецепцията! Ето, че и двамата бяха уволнени — обстоятелство, което правеше Джак щастлив. Но никак не го зарадва фактът, че се появяваха тук толкова безочливо — Дейвид в извънредно елегантен костюм, а Нанси в прекрасна рокля, която спираше дъха.

Стийв се окашля.

— Казвам се Клинтън. Поръчах маса в ресторанта. Бихте ли съобщил за нашето пристигане?

Джак изпълни молбата на госта с недоволно изражение.

Дейвид, Нанси и Стийв прекараха наистина една чудесна вечер.

— Още една чаша шампанско? — обърна се по някое време към дамата Стийв.

— Благодаря! Стига толкова! Утре ще ме боли главата.

— Разумно, Нанси — съгласи се с нея Дейв. — Освен това по-късно ще имаме друга работа, нали? — прошепна ѝ в ухото.

Тя се изчерви от неудобство пред по-големия брат, който по всичко личеше, беше безкрайно доволен от хода на събитията. Тайно се надяваше, че бъдещата му жена, ще влияе положително и ще избие от главата на малкия всякакви мисли за свобода и приключения. По-късно на масата се появи мистър Раш. Усмивката му бе любезна и приветлива, но Нанси усети усилията, които полагаше.

— Имате ли нужда от нещо? — попита смирено той.

Стийв поклати отрицателно глава.

— Не. Храната е чудесна, шампанското също.

Не знаеше, че разговаря с управителя на хотела. Помисли го за оберкелнера и му бутна в ръцете една банкнота. Последният остана не малко изненадан и без да каже нещо, бързо се оттегли. Едва когато

прозвуча с мъка сдържания досега смях на Нанси, Стийв поиска да разбере какво толкова се бе случило.

— Бутна добър бакшиш на бившия ми шеф — забеляза Дейв с подигравателна усмивка. — Горкичкият?! Съвсем се шашна.

Бял пясък, синьо море, запенени гриви върху вълните.

Влюбените бяха същите, само декорът беше друг. Франция, Лазурния бряг.

Нанси се протягаше лениво на пясъка. Пътешествието из Европа продължаваше вече шест седмици. Никога преди това не се бе чувствала по-щастлива. Бяха пристигнали в Париж точно преди шест седмици и един ден. След нощта, прекарана в луксозния хотел „Етоал“, решиха да разгледат Франция от друг ъгъл.

Купиха си пътни карти, обзаведоха се с два леки пухени спални чувала, осигуриха всичко, от което смятаха, че ще имат нужда по пътя и вечерта се озоваха на шосето за Орлеан. Не чакаха дълго. Веднага ги качиха. Наеха малка стая в частен дом и вечеряха в обществото на дванайсетчленното семейство.

На другия ден тръгнаха пеша по течението на Лоара Движеха се през приказна местност. И всяка сутрин бяха щастливи, когато съзерцаваха ведрото синьо небе. Възхищаваха се на чудни залези и не минаваше нощ, в която да не докажат любовта си на някое потайно местенце сред природата. Дори и времето бе на тяхна страна.

Първоначалната антипатия на Нанси към паяците и друга подобна пълзяща твар бързо изчезна. Сега още по-добре разбираше Дейвид. Вече знаеше какво го накара да се откаже от удобствата на големия луксозен хотел, където постоянното присъствие на обслужващия персонал щеше да бъде живо мъчение.

Днес рано следобед пристигнаха в Vanuís sur Mer и дълго се къпаха в морето. Дейвид вече кроеше планове за вечерта. Искаха да си похапнат някъде добре и да опитат от прочутото вино на тази местност.

Косата на Нанси беше изрусяла от слънцето, въпреки че почти никога не сваляше сламената шапка от главата си.

Дейвид погледна с любов и умиление лицето ѝ.

— Бракът ти се отразява отлично — забеляза той. — Изглеждаш още по-хубава от преди.

— Причината е любовта, а не бракът — поправи го тя. — Помниш ли вчерашната съпружеска двойка от Англия? Бяха страшно начумерени. И най-малко десет години по-възрастни от нас. Бррр! Ако и аз трябваше да живея в подобен затвор, отдавна да съм загинала.

— Откъде реши, че живеят в затвор? — попита съпругът ѝ заинтригуван и я погали по корема.

— Щастливите хора не изглеждат така. Не са с толкова стиснати устни.

Той се наведе над нея и я целуна нежно.

— Обичам те от ден на ден все повече.

— Така ли? Закъде ще пътуваме утре?

— Нямам представа. Накъдето ни видят очите. Както винаги.

— Искам да отидем в Перпинян — заяви твърдо Нанси.

— Както желаш. Интересува ли те градът?

Тя поклати глава.

— Не особено. Не си падам много по градовете.

— Но защо тогава искаш да ходим там? — запита я учудено.

— Имам някои неща за уреждане — отвърна и го погледна присмехулно.

— Може ли да дойда с теб?

— Не. Забранено е за мъже.

Дейвид повдигна изненадано вежди. Тя прехапа показалеца си.

— Не се разстройвай чак толкова!

Вечерта премина в мир и любов. Нахраниха се добре и се насладиха на силното вино.

Нанси взе душ, преди да се сгуши до него, и тихо се извини.

— Много съм изморена.

Той погали нежно твърдите ѝ гърди, но по дълбокото равномерно дишане разбра, че е заспа. Внимателно я целуна още веднъж по бузата, прегърна я закрилчески и също се унесе.

На сутринта Нанси му се стори леко развълнувана. Бузите ѝ се бяха зачервили. Очите ѝ блестяха.

Изненада го със съобщението, че веднага след закуска заминава.

— Поръчай ми такси, Дейв!

Той я придружи до града, но там се разделиха пред едно бистро.

— Чакай ме тук! — помоли го тя. — Ще се върна след час, най-много два.

Дейвид я хвана здраво за китката.

— Трябва ли да се притеснявам, Нанси? — попита я сериозно.

— Напълно излишно, мой малък глупчо!

Докато я чакаше, изпи две кафета. Французите правеха тази напитка доста силна. Започна да чувства напрежение. Нервите му се изопнаха. Противно на навика си изпи още рано сутринта един коняк.

Защо изведнъж се появиха тайни между тях? Очакваше с нетърпение завръщането ѝ. Минутите му се струваха часове.

Най-сетне Нанси се върна и застава пред масата. Когато я видя, Дейвид въздъхна с облекчение:

— Най-последно!

За първи път по време на пътешествието те се разделяха, макар и за два часа.

— Надявам се, че не си скучал, докато ме нямаше.

— Кажете ми най-последно къде беше?

Келнерът дойде на масата им. Нанси си поръча портокалов сок.

— Бях при доктор Бувар.

— При доктор?

Нанси кимна.

— Беше много любезен.

— Болна ли си? Какво ти е, за бога?

— Очаквам дете — съобщи съвсем неспонтанно тя. — Предполагам, но сега вече съм сигурна.

— Какво? — извика Дейвид. Вълна на радост и щастие заля загорялото му лице. — Кажете ми го още веднъж!

— Ние ще имаме дете — повтори, като наблегна на първата дума. — Добре ли си?

— Чудесно! Великолепно! — той я грабна лудо в прегръдките си. — Отсега нататък край на разходките! Ще търсим малки потайни хотелчета.

— Но все някога ще трябва да се върнем в Щатите! Или искаш да останем тук, във Франция!

— Не. Стийв истински ще ни се разсърди, ако скрием от него племенника му.

— Може и да е племенница — поправи го Нанси.

— Все едно. Брат ми ще е един чудесен чичо. Знам го отсега. Ще му се обадим по-късно, за да му съобщим радостната новина.

— Сокът от портокали, мадам — каза келнерът и постави чашата върху кръглата маса.

— Предпочитам да пием сега шампанско!

Той целуна нежно ръката ѝ.

— Но за мен само една чашка — усмихна се тя и отпи глътка от портокаловия сок. — Ще се наложи да изгубя добрата си фигура — добави с престорено прискърбие след малко Нанси.

— Ти пак ще си красива, най-красивата от всички! Радвам се толкова много! — възкликна Дейвид.

След като платиха сметката, ръка за ръка се отправиха към най-близката пощенска станция, за да поръчат разговор с Америка.

Издание:

Линда Уърд. Нанси

Американска

Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1993

Редактор: Детелин Гинчев

ISBN: 954-439-177-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.